

A BEVÁNDORLÓ

MEGJELEN KEDDEN ÉS PÉNTEKEN.

Szerkeszti: SINGER MIHÁLY.

EGYES SZÁM ÁRA 3 CENT.

VI. Évfolyam. 12. szám.

NEW YORK, N. Y., TRENTON, N. J., PITTSBURG, Pa., KEDD, 1909. FEBRUÁR 9-én.

VI. Year. No. 12.

Az osztrák parlament.

BIRODALMI KÉPVISELŐK ÜTİK-VERIK EGYMÁST.

Hónapok óta, amint ezt ismételve megirtuk, véres jelenetek játszódtak le Csehországban a németek és csehek között.

Az osztrák kormány által egy fél év-százd óta követett nemzetiségi politika meghozta a maga véres gyümölcsét. A birodalmi tanácsban képviselt nemzetiségeket az a politika annyira egy-máshoz forrasztotta, hogy még a rendő-
rök kardja sem bírja őket széjjelválasztani. Különösen Csehországban a németek és csehek között élesedtek ki az ellentétek annyira, hogy legszívesebben legyilkolnák egymást. Az osztrák politikai kuruzslók ezt azzal vélték gyógyíthatni, hogy Csehország számára új patikaszer gyanánt új nyelvtörvényt létesítenek. Ez a nyelvtörvény már a minisztertanácsban is heves kifakadásokra adott alkalmat egy a német, mint a cseh tartományi miniszter részéről. Bienenrth osztrák kormányelnök azonban valami módon lecsendesítette a háborgó minisztereket, akik elvégre elfogadták a javaslatot.

Ez a javaslat, amint ezt pénteki számunkban jeleztük, a múlt héten a birodalmi tanács elé került, ahol a cseh képviselők obstrukcióval fenyegettek. Amint egy szombaton beérkezett kábel-sürgöny jelenti, az obstrukciónál még esnyőbb dolgok estek meg az osztrák birodalmi tanácsban. A „művelt” osztrákok, akik büszkén tekintenek le az ázsiai magyarokra, fűtőköt, verték, harapták egymást, míg végre Bienenrth miniszterelnök, aki nyilván előre látta a dolgokat, a zsebéből kihúzta a parlament elnapolását elrendelő császári dekrétumot és átadta a birodalmi tanács elnökének.

Hadd álljon azonban itt a Bécsből szombaton beérkezett távirati tudósítás:

Mikorszombat az elnök megnyitotta a birodalmi tanácsot, hogy a nyelvtörvényről szóló javaslat tárgyalassék, a csehek pokoli lármával feltek. Bienenrth kormányelnök egy ideig hallgatólagan tűrte a zívajt, amikor azonban az sehogy sem akart elcsendesülni, átadta az elnöknek a császári kéziratot, mely a birodalmi tanács berekesztését rendelte el. A kormányelnök a minisztertanácsával azután eltávozott az ülésről.

A császári kézirat felolvasását még csak be sem fejezték, amikor az osztrák honatyaik megint ordítani kezdtek. Előbb kofák módjára gyalázták egymást, majd ökölre mentek. Letépték egymásról a ruhát, véresre verték egymást s az üléssterem butoradarbjait vandálok módjára rombolták. Egyesek fogáikat használták fegyver gyanánt és véresre harapták képviselőtársasukat.

Ez a tudósítás érkezett be szombaton. S amit a képviselők a parlamentben megkezdtek, azt bátran fogja az utczán folytatni a nép.

Amióta Taaffe gróf a hetvenes években megkezdte Ausztriában a nemzetiségeket kibékítő politikának végrehajtását, azóta annyira összebékültek ezek a nemzetiségek, hogy napról-napra polgárok vére festi pirosra Ausztriában az utca kövezetét. Ugy Taaffe, mint utódai: az egységes osztrák birodalom rovására napról-napra újabb kedvezményekkel akarták elhallgattatni az egyes nemzetiségeket s ennek természetesen következménye az lett, hogy a nemzetiségek fejbe szállt a vér, hogy kezdtek magukról hinni, hogy ők az urak a házban s akképp escelekedtek.

Mi itt Amerikában ezeket a dolgokat csak mint „hírt a nagyvilágból” regisztrálunk, ha ezek az osztrák kedélyeskedések közelebbről nem érintenék Magyarországot, amelyről váltig azt hazudják, hogy Ausztria nélkül megélni nem bírna.

A közösségnél fogva, amelyben Magyarország Ausztriával él, az ottani események annál nagyobb hatással vannak Magyarországra, mert hisz Ausztriának régóta kedvencz játéka képezte a Magyarországon élő nemzetiségeknek Magyarország ellen való felbujtogatása. Most már bujtogatni sem kell őket. Indulnak ezek az osztrák nemzetiségek példáján és erősen hiszik, hogy megbontják Magyarországot egységét.

Mi azt hittük, hogy eme merész és hazaáruló törekvések elé gátat fog emelni a nemzeti kormány. Mi azt hittük, hogy ez a kormány jóvá fogja tenni elődeinek bűnös mulasztásait oly törvények létesítésével, amelyek segítségével ha nem is lehet még a jelen nemzedéket elválaszthatatlannal beleolvasztani a magya nemzettségbe, de előkészítik ezt a beolvastási proceszszust a jövő nemzedékre nézve. Mikor azonban azt kellett tapasztalunk két évvel ezelőtt, hogy egy magyar képviselő abbéli indítványára, hogy a nemzetiségi iskolákban kötelese legyen a magyar nyelv tanítása IS, a negyvennyolcas közoktatásügyi miniszter, Apponyi Albert gróf, azzal felelt, hogy a szót a szóban forgó indítvány visszavonásához kötötte, akkor azután kihalt a mi szívünkben is az a biztató és jóleső remény, hogy Magyarországot nem fog Ausztria sorsára jutni.

Az osztrák példán, a magyar kormány erélytelenségén felbuzdultak azután minálunk odahaza is a nemzetiségek s ezek képviselői ha nem is mentek még ököllel a magyar képviselőknek, tettek ennél rosszabbat: a magyar nemzetet gyalázó verset csempésztek a magyar képviselőház naplójába.

Nem akarunk azon vitakozni ez alkalommal, vajjon az Ausztriával való közösség mennyiben hátráltatja Magyarországot fejlődését, haladását; ha azonban a közösség el nem kerülhető baj, akkor közös erővel fekezze meg mindakét ország közös ellenségét: a nemzetiségeket. Csak egy egységes Magyarország és egy egységes Ausztria támaszthat igényt arra, hogy komolyan vegyék az államok tanácsában.

BAILEY DUZZOG.

Az elnök fizetésemelése.

A washingtoni kongresszus előtt most javaslat fekszik az elnök, alelnök és szövetségi bírák fizetésének felmérésére, s a közhangulathól, a sajtó kedvező magatartásából ítélve, valószínű, hogy azt meg is fogják szavazni. Az elnöknek eddig 50.000 dollár évi fizetése volt, s ezenkívül 25.000 dollár évi utazási átalánya. A javaslat szerint most ezt 100.000 dollárra fogják kiegészíteni; az alelnöké 15.000 lenne 12.000 helyett; a legfelső bíróság elnökéé 15.000 lenne 13.000 helyett; a többi bíráké 14.000 lenne 12.500 helyett.

A Chicago Evening Post melegen pártolva az elnöki fizetésemelést, azt mondja, hogy az állással járó gond maga megér 100.000 dollárt, nem is szá-

mitva a munkát. A New York Tribune, melynek szerkesztője, midőn követ volt egy kis tartomány udvarában, sokszorosán elköltötte fizetését, hogy állásának tekintélyét fentarthassa, szintén azt mondja, hogy az elnök fizetését okvetlen fel kell emelni. A New York Sun, melynek szerkesztője nemrég lett kegyvesztett az elnöki udvarban, azt mondja, hogy Rooseveltnak szüksége van a fizetésemelésre, hogy kifizesse roppant borszámláit.

Egy másik lap összehasonlítja az elnök fizetését más államfők fizetésével. Szemben ennek 50.000 dollárjával, a francia köztársaság elnöke 120.000 dollárt, az angol- és olasz király mind-egyike három millió dollárt, a német császár négy milliót, Ferencz József négy millió dollárt kapnak évente. A török szultán hét és félmillió dollárt kap évente, míg az orosz császár fizetését, mely azelőtt tizenkét millió dollár volt, nemrég leszállították, de azért még mindig elég tisztességes a megélték.

A javaslat egyetlen fontosabb ellenzője Bailey szenátor Texasból. A múlt héten tartott beszédében azt mondta, hogy ez a mozgalom magasabb fizetések iránt hóborzosságra vezethet. — Azt mondják, — jegyezte meg, hogy a jelenlegi elnöki fizetés nem elegendő a költséges bankettek rendezésére, melyeket elvárnak tőle. Hát akkor, — adta hozzá:

„Ha az Egyesült Államok elnöke nem elég gazdag arra, hogy fényes bankettek rendezhessen, akkor rendezzen szerényeket, és hívjon meg olyan embereket, akik inkább a tudásukkal tünnek ki, mint a gazdagságukkal. Hívjon meg egyszerű életmódu, okos, tudós embereket, akik szívesen fogják venni, ha velük kenyerét megosztja egyszerű környezetben, s akik nem törődnek vele, ha az asztal nem is görnyed a költséges csemegék sulya alatt. Ez jobb lesz az elnöknek is, mert ilyen emberektől tanulhat valamit, s Isten a bizonyosság rá, hogy az elnöknek is szüksége van néha arra, hogy többet tudjon, mint amennyit tud. Ha akadnak emberek, akik azért nem mennek el a Fehér Háza, mert az nem elég fényűző, maradjanak el, ez annál jobb lesz az elnökre és az országra nézve...”

Mindaddig, amíg sorsülőzöttékkel megtelt szegényházak vannak Amerikában, nem pártolok semmiféle fényűzést. Ha minden szerencsétlenül esettünk, ha elláttuk a betegeteket és nyomorékokat, s ha nincsenek többé lakosaink a szegényházak számára, akkor elhiszem, hogy ez ország jólétben uszik, s kell, hogy bőkezűbb legyen tisztviselőivel szemben. De addig nem.”

KÓRHÁZ AZ EAST SIDE-ON.

Hughes kormányzó támogatja az új népkórházat.

New Yorkban, a második Avenue-on, a 12-ik és 13-ik utcák között, „People's Hospital” ezim alatt új népkórház fog megnyitni, ahol vallás- és faji különbség nélkül bármely beteg ápolást fog nyervehetni. A kórház javára február 20-án bazárt rendeznek, melyen Hughes kormányzó is megjelenni, s ott beszédet fog tartani.

A bazáron igen előkelő hölgytársaság fog megjelenni, s többek közt ott lesznek Mrs. Theodore Roosevelt, Mrs. Elihu Root, Mrs. Cortelyou, Mrs. Oscar Strauss és sok más tagja az amerikai előkelőségeknek.

Legujabb képmutatás.

BORNEMISSZÁK VILÁGKONFERENCIÁT AKARNAK.

Az Egyesült Államok mindig a szélsőségek hazája volt. Az arany közep-
utat itt nem akarják ismerni. Vasutak a leggyorsabbak. Üzleteik a legnagyobbak. Gazdagságuk a legmesszebb. Nyomoruk a legmegdermesztőbb. Az amerikai mindig a felsőfokban beszél önmagáról, országáról, intézményeiről. S ha ez a túlzás némileg jogosult büszkeségre vezethető vissza, másrészt igazán neveltséges.

A legneveltségesebb — ezt a felsőfokot amerikaiak mintá szerint használjuk, — a legneveltségesebb tulhajtás az az elkéseredett hadjárat, melyet néhány higyeleji szemforgató hosszú évek óta a szesz italok ellen folytat. Mivel az iszákosság valóban esznya látványától undorodnak, a szesz italokat kipusztítani akarják. Hasonló joggal, el kellene törölni a vasutak intézményét, mert vannak embergyilkos vonatössze-
ütközések és be kellene csukni a templomokat, mert akadnak itt-ott papok, akik Jézusért teljesen ellenkező életmódot folytatnak.

Azok, akik a törvényhozás útján akarják az iszákosságot akképp gyógyítani, hogy a szesz italok árusítását büncselekménynek minősítik, a várt eredménynek éppen az ellenkezőjét fogják elérni. Mert minden tulhajtás visszaeséssel jár s mert az emberi természetet jogosan fellázad az ellen, hogy hajlatait törvényhozásilag szabályozzák.

Sehol a világon nem mennydörögnek annyit a szesz italok élvezése ellen és a statisztikai kimutatások szerint sehol a világon átlag nem esik egy-egy emberre annyi szesz ital, mint az Egyesült Államokban.

Tény, hogy az alkoholizmus nagy pusztítást visz végbe az emberek közt s kívánatos, hogy az alkoholizmus ellen védekezzenek az emberi társadalom. Az iszákosság betegség, nem pedig büncselekmény. S amint az örület a kórházba viszik és nem a börtönbe, akképp az alkoholistával is a tudomány kell foglalkozni, nem pedig a törvényhozásnak.

Ha nem volna annyira elszomorító, nevetünk kellene ama kiáltó ellentét felett, amely itt az Egyesült Államokban lépten-nyomon mutatkozik. Egyéni és politikai szabadságukra a szőrszalhasogatásig feltételeknek itt az emberek, hanem azért a magánember leg-sajátabb ügyeit is a törvényhozás által akarják elintéztetni, oly ügyeket, amelyek sok esetben annyira magánügyek, hogy a társadalommal még a legtávolabbi összeköttetésben sincsenek. Kentucky állam társadalmára, hogy példát említsünk, alig van döntő befolyással, vajjon Tom Johnson rummal vagy tejjel issza-e a reggeli teáját, de Johnsonnak tejjel kell azt innia, mivel a rum eladását az örvöngők, illetve félbolondok közbenjárására tiltja amaz állam törvénye.

Ezek a félbolondok most egy lépéssel tovább mennek. Nem érik már be azal, hogy önmagukat és az Egyesült Államok polgárait bolondítsák, elbolondítani akarják az egész világot. Amint ugyanis tegnap Washingtonból jelentették, Sheppard Morris, aki az annyira civilizált Texas államot képviseli az Egyesült Államok kongresszusában, javaslatot terjeszt a Ház elé, amelylyel a texasi államférfu a Megváltó szerepére vállalkozik.

A jámbor Sheppard azt akarja, hogy a kongresszus hatalmazza fel Rooseveltt Tivadar elnököt arra, hogy a sze-

szes italok ellenségeit a világ minden részéből csalogassa Washingtonba egy világkonferenciára. Szerinte azok az államok, amelyek a hágai békekonferencián képviselve voltak, küldjenek a bornemisszák világkonferenciájára tizenkét-tizenkét delegátust, maga az elnök pedig nevezzen ki itt Amerikában egy százas bizottságot, hogy így azután a világ összes hatalmai ágyúik csőveit egyszerre a boros hordókra irányíthassák.

Ez nem volna az első bolondgomba, melyet az Egyesült Államokból utnak indítottak. Szerencsére Rooseveltt Tivadar sokkal jobban ismeri a bornak jótékony hatását is, semhogy Sheppard képviselő és társainak kívánságát teljesítené.

A történelmi hüség kedvéért fölemlítjük azt is, hogy Sheppard ur egy másik törvényjavaslattal is kedveskedett a kongresszusnak. Ötszáz dollárral kívánja megbüntetni azokat az Express-társulatokat, amelyek szesz italokat továbbítanak oly államokba, a melyeket a törvényhozás már megtisztított a szesznek égbekiáltó nyavalyájától.

Herostates azzal örökítette meg a nevét, hogy felgyújtotta az epehusi templomot. Vannak bolondok, akiknek neve ugyancsak nem fog kihálni az emberek emlékezetéből. Ezek közé tartozik Sheppard Morris ur, aki Texas államot képviseli az Egyesült Államok kongresszusában. Szobrot ez embernek — Texasban kiüritett boros hordókból!

VÉRES MULATSÁG.

Farmingdale-ban, L. I. egy Frederick Buckholtz nevű ember agyonlőtt egy asszonyt, Mrs. Elizabeth Rust-ot, az asszony saját két megrémült gyermekének szemeláttára. A gyilkosság elkövetése után Buckholtz felment házának padlására, s ott felakasztotta magát.

A tragédiát valami csekélység miatt való összekülönbözés okozta, mely a gyermekek tartásdíja iránt keletkezett. Mrs. Rust elvált asszony, aki két gyermekét kiadta Buckholtzknak el-tartásra, megállapodva velük egy bizonyos összegben. Buckholtzknak farmja volt a környéken.

Buckholtz nemrég nyugtalan lett, mert Mrs. Rust több hétről a tartásdíj hátralékban maradt. Az asszony időnkint fizetett, de még mindig tekintélyes volt a hátralék.

A héten volt az egyik gyermeknek, William-nek születésnapja, mely alkalommal Buckholtzék házimulatságot rendeztek, s melyre több szomszédgyermeket is meghívtak. A mulatságra az anya is eljött.

Mialatt a gyermekek mulattak, Buckholtz, aki igen mogorra kedvben volt, hírtelen az asszonyhoz fordult, mondván:

— Azt mondom, meguntam már ezeket a gyerekeket ingyen etetni. Valamit tenni kell.

Buckholtz kért férjét, hogy ne rontsa el a mulatságot, de az ember kiutasította a szobából. Az asszony kiment.

— Sok baj van ezzel a dologgal! — kiáltotta el magát hirtelen az ember, s revolvert rántott elő a zsebéből, melyből több lövést irányzott Mrs. Rust-ra, aki pár lépésnyire állott tőle. Az asszony holtan rogyott össze, mire Buckholtz kirohant a szobából, a felakasztotta magát.

Németh János

V. CSÁZSÁRI ÉS KIRALYI KONZULI ÜGYVIVŐ, A LEGRÉGIBB ÉS LEGMEGBIZHATÓBB PENZKÜLDŐ ÉS HAJÓJEGYELÁRUSÍTÓ BANKÁR AMERIKÁBAN. A HONFITÁRSÁK MINDEN NEVEN NEVEZENDŐ ÜGYEIBEN LELKIISMERETESEN JÁR EL ÉS EZÉRT MINDENKI TELJES BIZALOMMAL CSAK HOZZÁ FORDULJON. ÁRJEGYZÉKEKÉRT, BORITÉKOKÉRT, VALAMINT

MINDEN FELVILAGOSÍTÁSÉRT IRJON E CZIMEN:

John Németh, Banker, 457 Washington St., New York, N. Y.

MAGYAROK AMERIKÁBAN.

VEZÉRCZIKK.

Lombligeti Margit betűivel írta:
Dr. Hódinka Tivadar.

Igen tisztelt Szerkesztő Ur!

Bizonyosan észrevette, hogy valahányszor a vész sötét fellegei fenyegetőleg tornyosultak száz vihar sújtotta, szegény szülőházunk égén: honmentő vezérczikkjeim mindannyiszor megjelentek az amerikai magyar újságok hasábjain, hogy a helyzetet a szigorú tárgyilagosságot pozitív sugaraival megvilágítsa, súlyos, döntetlen érvekkel, metsző logikával, szanalják.

A helyzet pedig az, hogy az osztrák-magyar-szerb háború eshetőségének és lehetőségének kérdésében a legkínosabb, a legfejlesztettebb zavar, tájékoztatatlanság észlelhető minden vonalon. A magyar diplomácia, támpontok hiányában, tapogatózik, a sajtó tapogatózik, a nagyközönség tapogatózik, sőt, hogy az igazat megvalljam, kezdetben, amíg Mr. Dusan utamba nem hozta jó sorsom, magam is csak tapogatóztam. Az ő szakismeretei fényt vetettek khaotikus gondolataim éjlejére.

Am ezt elülről kell kezdenem.

Ismeretségünk a „New World“ restauránban vette kezdetét, ahol Mr. John Dusan „waiter“ és ahová én „lunch“-olni jártam a próbák előtt, mert, mint tudvalevő, a „Dreamland“ színháznak rendes, szerződött tagja vagyok [már otthon nagy hajlamot éreztem a színi pályára, de szegény, boldogult atyám, aki napidíjas volt az Országos Statisztikai Hivatalnál, családja tradícióival inkompatibilisnek tartván ezt a pályát, nem engedte, hogy a világot jelentő deszkákra lépjek.] Kezdetben csalódnék azonban az, aki azt hinné, hogy Johnom közönséges „waiter“. Mint, szükség esetén, a leg-hitelesebb családi okmányokkal is képes igazolni, a leghamisatlatlanabb királyi vérből származik s a legközvetlenebbül leszármazottja annak a Dusan Istvánnak [1336—1356], aki az első szerb királyságot alapította. Mondom, az első szerb királyságot, mert azon időig, amidőn a Karagyorgyevicsék, Obrenovicsok, majd ismét a dicső Karagyorgyevicsék vették kezükbe a szerb

nép boldogításának ügyét: a monarchia volt minden, még nem monarchia is. Mindezt Johnomtól tudom, aki rendkívül művelt, olvasott s a magasabb politikában is jártas, 26 éves barabna fia, a legmegvesztegetőbb külsővel. Mindig szmokban jár s beszélgetés közben gyakran használja azt a grand-seigneuri kézmozdulatot, amelyet, mint mondja, egy bácskai magyar gróftól tanult el, akit Nagybeeskereken gyakran szolgált ki, szintén „waiter“-i minőségben, mert körülményei — fájdalom — nem engedték meg, hogy középiskolai tanulmányait befejezze. Bölcsőjét egyébként Zomborban ringatták, ahol atyja „grocery“-s volt.

Szóval Johnom királyi származása napnál fényesebben kimutatható, s így vele való házasságom, a rám kétségtelemül váró, ragyogó jövő dacára sem nevezhető „messialence“-nak. Nem lesz annak nevezhető akkor sem, ha frigyünket majd a törvény is hitelesíteni fogja. Mert összeköttetésünk ez idő szerint, mint az ostoba társadalmi előítéletek még ostobább képviselői mondánák, némi kis szépséghibában szenved, lévén 3, szóval is mondjad: három évre, közakarattal kötött próbaházasság.

Hogy: hogy szántuk rá magunkat, mikor egetrívó szerelmünk a nem-próbaházasság rózsaláncait is megbirta volna? Megmondom:

1. Mint már ezen kiváló vezérczikkemből is megállapíthatja az igen tisztelt szerkesztő ur, ugy én, mint Johnom, nem közönséges, kivételes lények vagyunk, akik utánnak minden sablont, tehát az u. n. törvényes házasságot is, amely szerény, de annál megingathatlanabb véleményem szerint, csupán meghatározott vérmérsékletű s arra predesztinált egyéneknek való, olyanoknak t. i., akik képesek elviselni, hogy az igaz szerelem égnyalós lángjai családi — elismerem: tiszteltreméltó, de kétségkívül nyárspolgárius — érzések apró lángocskáivá zsugorodjanak össze.

2. Döntő befolyással volt elhatározásunkra, hogy azon időben, amikor szerelmünk gajtáit már-már felszaggatták a szenvedélyek vihára, a hírlapok közöttük egy amerikai magyar újság

[is], már nem tudom „micsoda aktualitásnál fogva, foglalkoztak a — bizonyos időre kötött — próbaházasság eszméjével, s foglalkozván, akaratlanul is propagandát csináltak annak. Ennek a propagandának a hullámai sodortak aztán mindkettőnk mai felhőtlen boldogságunk csökos révébe.

Ó, mert boldogok vagyunk, igen tisztelt szerkesztő ur, kimondhatatlanul boldogok. Boldogságunk mennyiből, egyetlen felhő sincs... Azaz, hogy egy... egy parányi, mégis csak van. Mióta ez az ostoba háborus hangulat hatalmába kerítette az embereket, itt, Nagy Chicagóban is egyre megingeznek a szerbek, és pedig ugy a szerbiaiak, mint a magyarországiak együtt, mert, mint férjem [ha jobban tetszik: próbaférfem] felvilágosított, a „nagy kérdésben, a Bosznia-Herzegovináért utolsó csepp vérig folytatandó háború kérdésében, az ugyanazon édes anyának idegenbe származott fiai szolidaritásak.

Mindez magában véve még nem lenne nagy baj. Nagyobb baj azonban az, hogy ezeken a reggeli órákba nyuló esti meetingeken, nap-nap mellett, férjem is részt vesz s onnan többnyire illumináltan, [hogy ne mondjam: részegen] kerül haza. [Utasítás a szerkesztő részére: vezérczikkemből e kellemetlen pont kihagyandó! Vezérczikkiró.]

Egyik szerdai meetingünkön [e nap hölgyeknek is szabad a bemenetel] én is megjelentem.

A rendezőbizottság, valószínűleg a hölgyhallgatóságra való tekintettel, legjobb, legügyesebb harcosait küldte a rhétori harcba... Köztük volt a férjem is. Tünelmenyesen szép szónoklatot tartott.

Igaz, akkor, képzelhető elfogultságomban, nem igen figyeltem beszéde folyamára s annak mélyenjáró sodrát csupán a nyomában felhangzó viharos tapsokból állapíthattam meg, pár nappal utóbb azonban, míg férjem aludt s zsebeiben a szokásos reggeli házkutatást végeztem, sikerült felfedeznem beszéde eredeti szövegét. Sietve lemásoltam, s most, jelentősebb részeit, a valódi tényállás és helyzet megvilágításánál, ideiktatom:

... Nem, tisztelt hölgyeim és uraim! Feltételeznünk azt, hogy hazánk maroknyi népe csupán saját hősi kardjára támaszkodva szálljon harcba a kettős monarchia ember és

Eredj csak, Annus lelkem, hozd el a legzezőmet a zöld szalomból...

Hosszan, kutatóan néz rá. És Nagyasszony ő tetőtől talpig: nemcsak zsarnokoskodni tud alattvalói felett, hanem épp oly benső szükségét érzi annak is, hogy gondoskodjék rólok.

— Mondja csak... persze, ugy-e, magának esik legrosszabbul, hogy én elmelegyek?

— Nagyon, nagyon rosszul esik.

— Tudom, maga szeret legjobban. Szegény ember, mit csináljak magával? Beláthatja...

— Belátom...

— No, jó, akkor hát van egy eszmém. Segíteni akarok magán.

— Hogyan?

— Ide figyeljen. Én nem lehetek a magáé, de maga azért tegyen meg mégis valamit a kedvemért.

— Parancs a szava.

— Megígéri?

— Ha tölem függ...

— Magától egészen. Nézze, most a hogy így együtt láttam kettejüket... Szóval, vegye el helyettem a kis cousinomat, Annát!

Gaál elsápad.

— Az istenért, mikor én magát szeretem!

— Épp azért... Ebben a kis lányban van valami belőlem is, az én vérem...

— De mikor nem szeretem!

— Hát szeresse — szeresse helyettem, érettem... Szélid, jó teremtés, épp egymásnak valók. Én gondoskodni akarok nemcsak magáról, hanem öröla is — érti?

Imre háborodottan tör ki:

— Örültség, asszonyom... tisztán lehetetlenség! Hisz Annus se szeret engem...

— Nyugodjék meg, már is szereti. Itt jön épp... szót se többet. Akarom, hogy boldog legyen vele!

A szép özvegy indul már, de az ajtóból még visszaszól halkan:

— Parancsolom!... Adieu.

...

A Nagyasszony másnap csakugyan elutazott. Künn voltak a vasuton mind s Gaál Imre hazajövet önkénytelenül Annuskához csatlakozott. Hisz ő volt

Alapított az 1889-ik évben.

Egyesült erővel.

JACOB KLEIN

MAGYAR BANKHÁZ, HAJÓJEGY- ÉS KÖZJEGYZŐI IRODA.

A PENNSYLVANIA VASÚTÁRSULAT EGYEDÜLI MAGYAR FŐÜGYNÖKSÉGE

1340 PENN AVENUE, PITTSBURG, PA.

287 SIXTH AVENUE, HOMESTEAD, PA.

DUQUÉSNE, PA.

KÜLDÜNK PÉNZT az 6-hazába gyorsan és biztosan; a legrövidebb időn belül kézbesítjük a pénz kiutalását igazoló eredeti postai feladó-vevényt. VESZÜNK ÉS ELADUNK külföldi pénzeket. Pennsylvania állam bankházának nagy részét mi látjuk el haza pénzzel. Pénzeiket elfogadjuk megőrzés végett és fizetünk kamatot; kívánságára elhelyezzük bármely hazai bankban, vagy a Magyar Királyi Postatakarékpénztárban és beszerezük az eredeti betétkönyvecskét. ELADUNK HAJÓJEGYEKET bármely hajóra a hajótársulatok eredeti árán és nagy kiterjedésű összeköttetésünkkel fogva utassaink mindenütt a kellő védelemben részesülnek.

JOGI KATONAI, TELEKKÖNYVI ÉS HAZAI PERES ÜGYEKBE szakértelemmel, gyorsan és pontosan járunk el.

Irjon árjegyzékért e címre:

JACOB KLEIN

1340 PENN AVENUE,

PITTSBURG, PA.

fegyverdejével: egyértelmű lenne az örültséggel. De Szerbia nem csupán a saját, hanem mindazon népek erejére támaszkodik, amelyeket rokon költélek vagy érdekközösség szálai fűznek hozzá.

Nincs az idegen elemekből tákoltt kettős birodalomban oly nemzet, nép, vagy nemzetiség, amely a háborút, mint éjben borongó reményeinek, vágyainak, aspirációinak felkelő napját, utjongó örömmel ne üdvözlözné...

Egy másik rész:

... A magyarok? Szibinyáni Jánk — vagy mint ők mondják: Hunyadi János — népe csak nem támad fel saját vére ellen akkor, amikor, ha hadsoraikba áll: fegyvere élén hordja rég óhajtott szabadságát?

Csak sujtson, óó, csak sujtson le a háború villáma s fényénél látni fogjuk, hogy mint omlik porba az az undok bálvány, amely „Ausztria“ név alatt századokon át táplálkozott más, szabadságra érettebb népek vérből...

Igen tisztelt Szerkesztő Ur! Miután a valódi tényállást és helyzetet ekként a legalaposabban ismerttettem s a teendők útján a legesalhatatlanabb bizossággal kijelöltem, nem marad más hát-

ra, mint az, hogy kiváló vezérczikkemet zárjam, maradván

Chicago, 1909 február 5-én.

Öszinte tisztelője

Lombligeti Margit

színművésznő.

U. i. Az a szemtelen John megint részegen jött haza. Most már vége köztünk mindennek. Új házasságra számítam magamat s tekintettel azon körülményre, hogy próbaférfemben ily kegyetlenül csalódtam, most már nem idegenkedem a törvényes házasság eszméjétől esm. Tessék tehát becses lapjába házassági hirdetésemet közlőten. Érdekesen elegáns jelenség vagyok, junói alakkal, madonnai arccal, nagy, álmagat szemekkel, amelyek üdvöt ígérő tekintenek szét a világban, és életveg ajakkal. Jövendőbelimtel csak szerető és szeretni képes szívet kívánok. Királyi vérből származók ajánlatai nem vétetnek figyelembe.

Fenti.

RIZSÁK JÁNOST ismeri az amerikai magyarság a LEGMEGBIZHATÓBB ÉS LEGPONTOSABB pénzküldők és hajójegyarúsítók egyikének. Fiókirodák: *Whartonban, Alphán, Franklin Furnacen és South Bethlehem.* Főüzlet: 127 SECOND STREET, PASSAIC, N. J. Kérjen árjegyzékét.

TÁRCZA.

HATALOM.

Írta: Pekár Gyula.

Este tíz után volt, lehetett már féltizenegy is. A cseléd lábujjhegyen jött be egy levéllel a dolgozószobába:

— A portásiu hozta a Hungáriából. Gaál Imre felnevezett. Szokása szerint az este is szorgalmasan dolgozni készült s épp hazahozott aktáiba mélyedt, mikor az eléje sikló boríték egyszerű elmeztette gondolatainak a fonálát. Ki ez, ki ir? E nőies és mégis annyira határozott vonások... Zavarodottan simította végig a homlokát. Ahá, tudta már! Felkelt és tétován lépett hátra.

Egy-két-három-négy... hallotta, érezte gyorsuló szívverését és még mindig csak állt ott s nem mert a levélhez hozzányulni. Mi lesz most? Gyereksírás a harmadik szobából, ijedten figyelt: felesége csitította a kis babát. A jó kis Annus, a szelid, a dolgos, a hűséges... Várt még egy pillanattig, aztán feltépte a borítékot:

„Kedves Gaál, ugy-e csodálkozik, hogy négy év után megint itt Pesten vagyok? Sok minden történt azóta; beteltem a világ hiúságaival, csalódtam az emberekben s legutóbb nagy beteg is voltam. Nem tudom, mért írok épp magának legelőször, de azt hiszem, azért, mert a régi szép napokban maga volt a leghívebb hívem, s legjobban tudna felvidítani mostan. Aztán meg sejtem, hogy maga szeretne legjobban látni, ugy-e? Gaálnak reszketést a papír a kezében. Visszartartott lélekzettel várt még egy percig, míg a nesz elhalt ott a harmadik szobában. Aztán tovább olvasta:

„Holnap délután elmegyek magukhoz, megnézem a feleséget, az én kis Annámat. Látni akarom, megfogadták-e a parancsokat, és csakugyan boldogok-e? A viszontlátásig üdvözli, akit egykor ugy hívott, hogy...“

... „A Nagyasszony“ — ejtette ki Gaál félhangosan az utolsó szót. Ledől egy karosszékre és merően bámult

a falak homályába. Egyszerre előtte volt az a négy év előtti utolsó kép.

Fényes, nagy szalon, hol a gazdag és szép özvegy bucsuestélyen látja magát hivat.

Fejedelmi termete pompájában ott áll ő maga a csillár alatt, szava gyors, kacajja halk, s mily bübájjal tud lenézni „alattvalóira!“ Sokan vannak az udvarlók nagyon — potékák, művészek, bankárok, politikusok, s e sokféle ember mind egyforma kicsivé lesz a Nagyasszony iránti alázatában.

Féléve már, s egyik se tud előbbre hatolni a másikkal... Mit akar hát voltaképp a szép özvegy velük? Tán semmit — csak épp lelki szükség néla az uralkodás és egyelőre mindegy neki, kik felett uralkodik. De már is unja a dolgot, hiába, kicsi itt a tér, s ő hatalmasabb impressziók után, ismeretlen, új világokba kívánczik. Épp ezért is hívta ma egybe társaságát; hadd tudják meg mind, hogy ezennel udvart osztal s holnap már a messze nyugatra utazik. Nagy a döbbenés: honnan e hirtelen elhatározás? S ő emelt föl csak mosolyog, csitít, vigasztal... Micsoda hatalom!

Gaál Imre a szalon sarkában ül, látja onnan mindezt. Ő a legkisebb muszlica abban a lepkerajban, mely a láng körül röpdös, hogy ott megégesse magát; — nincs is neki más érdeme, mint hogy tán a legodaadóbban imádják Nagyasszonyunkat. És most, a bucsú perczében, még sincs ereje odamenni. Hogy tolongnak, ügyeskednek a többiek!...

A kis Annus, a szegény rokon, nesztelenül jár-kei a vendégek közt s tölti a teát, kínálja a sandwich-ot.

— Annus!

A leány megfordul, int neki s csakhamar odalopózik mellé a sarokba. Egymásra néznek. Tud Annus mindent, tudja, hogy Gaál milyen szerelmes a néjébe. Résztvevően bólint:

— Szegény ember, mi lesz most magából?

Sugdosódnak. Ezalatt oszlik már a társaság, egymásután bucsuznak el az udvarlók. A Nagyasszony körül néz — félrehatja a palma levelét:

— Maga az, Gaál! Jó, hogy látom...

Kedd...
GÉLY...
dán...
gély...
seny...
Astor...
mint...
igerke...
ni a...
bizott...
illeti...
telkom...
ben k...
csen...
pénzt...
nál...
...
kön k...
Merle...
bizott...
zotts...
pénzt...
zö-biz...
fogad...
Györ...
rende...
seny...
műc...
verse...
Krug...
man...
rath...
...
GYA...
a B...
be a...
ritet...
vára...
köny...
koll...
mell...
köny...
...
B...
Vak...
rika...
házi...
9 Gr...
hoza...
kely...
adja...
este...
hog...
gök...
tka...
né l...
szél...
...
ja l...
kor...
szer...
...
In...
csen...
H...
itt...
ez a...
eltü...
mán...
redt...
dal...
véd...
önm...
han...
szol...
hát...
szor...
...
dot...
...
V...
dás...
tek...
gas...
eset...
nag...
is u...
még...
töb...
vest...
ba...
ba...
...
ugy...
...
mo...
...
gok...
...
dig...
ket...
...
fel...
lel...
rua...
dig...
vát...
ed...
me...
ha...
fe

A NEW YORKI MAGYAR SEGÉLYEGYLET BÁLJA. Holnap, szerdán tartja meg a new yorki magyar segélyegylet a menház javára hangversenyyel egybekötött bálját a Waldorf Astoriában. Ez a mulatság, úgy a bál, mint a hangverseny felette fényesnek ígérkezik, jelentékeny összeget fog hozni a menház céljaira és *Somlyó Arnold* urat, a bálbizottság elnökét, valamint a bizottság összes tagjait nagy elismerés illeti azért a buzgalomért, melyet a jótékony célú mulatság sikerének érdekében kifejtettek. Akinek még jegye nincsen, kaphat olyant a bálbizottság pénztárosánál, *Kiss Emil* bankár úrnál, 194 második avenue.

Somlyó Arnold bálbizottsági elnökön kívül eredményes munkát végeztek *Merle Ákos* és *Telmányi György* bálbizottsági alelnökök, *Kiss Emil* bálbizottsági pénztáros, *Horváth József* pénzügyi titkár, *Róth Gyula*, a rendezőbizottság elnöke, *Rosenfeld I. H.*, a fogadóbizottság elnöke és *Grivics György* konzul, aki a bálon mint táncrendező fog szerepelni. — A hangverseny, mely a bált megelőzi, elsőrangú művelvezetnek fog bizonyulni. A hangverseny javára sikerült megnyerni *Krauer György* zongoraművészt, *Hartman Arthur* hegedűművészt és *Werrenrath Reinold* operanékest.

REGÉNY AZ AMERIKAI MAGYAROK ÉLETÉBŐL. *Lukács Jenő*, a *Bevándorló* munkatársa, most fejezi be az amerikai magyarság életéből merített hosszabb regényét, mely „*Egy kivándorlás története*” című alatt fog könyv alakban megjelenni. Aki fiatal kollektív irodalmi működését szemmelkísérte, meleg érdeklődéssel nézi a könyv megjelenése elé.

BETYÁRVILÁG SPRINGDALEN. Vakmerő rablást kísérelt meg két amerikai csavargó egy springdalei magyar házban. Február másodikán reggeli 9 óra tájban beállították *Stékely Imre* tiszaújlaki, ugoesamegyei honfitársunkhoz, s a konyhában foglalatosskódó Székelynére angolul ráparancsolták, hogy adja elő a férje fizetését, melyet az előző este kapott. Székelyné kijelentésére, hogy nincsen pénz a háznál, az csavargók megtámadták és fojtogatni kezdték. Éppen a konyhában volt Székelyné hatéves leánykája, aki látván a veszélyt, amelyben édesanyja forog, fel-

szaladt az emeletre, ahol atyja, aki éjleli munkás, mélyen aludt. A kislány költögette: — Apám, meg akarják ölni a mamát! Székely erre kinyitotta az ágyból s lerohant a konyhába, ahonnan azonban a rablók, akik megéreztek Székely jöttét, már elináltak. Székelyné nyomon követte az egyik csavargót, míg a férje más irányban vette üldözőbe a másikat. Nyomukat vesztették, mert a csavargók valószínűleg felgrottak egy villamos kocsiira. Az e fajta rablótámadások nagyon gyakoriak a springdalei magyar kolóniában.

MÁRCZIUS TIZENÖTÖDIKE TRENTONBAN. A *Trentoni Magyar Társaság* ez évben nagyarányú ünnepség keretében fogja megülni márczius 15-ét. A tisztikar már most serényen buzgalkodik azon, hogy az ünnep méltó legyen a nagy nap emlékéhez. Felkéri ez uton a trentoni magyarságot a részvételre. A részletes programot legközelebb fogja nyilvánosságra hozni a rendezőség.

ÁLARCZOSBÁL TRENTONBAN. A *Trentoni Magyar Társaság* f. évi februárius 23-án nagy álarczoshál rendez, amelyre az egész trentoni magyarságot ez alkalommal is meghívja. A mulatság nagyon szépnek ígérkezik. Aki a legesnyűbb lesz, az kapja a legszébb ajándékot.

SZÓSZÉKAVATÁS NEW BRUNSWICKON. A new brunswicki magyar ev. ref. egyház templomában januárius 31-én avatták fel a díszes koronával ellátott új szószékét. Ez ünnepélyen a község lelkésze, tisz. *Hamborsky N. B. Pál* imádkozott és tisz. *Tarnóczy bridgeporti* segédlelkész prédikált, aki lelkes beszéddel fölemelte és magával ragadta a hallgatóságot. Az új szószék *Nagy Ferenc* áldozatkészsége állította fel elhunyt nevének emlékére. A szószék felépítésének munkáját *Vince Zsigmond* és *Kolumbán István* végezték teljesen díjtalanul.

HAMBORSZKY LELEKÉSZ CSALÁDI ÖRÖME. *Hamborsky N. B. Pál* new brunswicki magyar ref. lelkész egy leánykával ajándékozta meg nejét, szül. *Jäger Eszter Irén*. Az újszülöttet dr. *Knox angol* lelkész keresztelte *Irén* és *Aranka* nevre, míg *Tarnóczy segédlelkész* keresztelési beszélet

mondott. Keresztszülők voltak *Scholle G. Adám* philadelphiai magyar lelkész és nejje, szül. *Waldfogel Aranka*. A keresztelést kedélyes lakoma követte, a melyen az említettek kivül résztvettek *Hornyák István* nejével és leányával, *Szilágyi András* szeminaryumi növendék és *Hamborsky Gyula* orvosnövendék.

MAGYAR SZINIÉLODÁS GRANITE CITYBEN. A Granite City és vidéki első magyar műkedvelő társaság szinielőadással egybekötött fényes táncmulatságot rendezett. A még alig háromhónapos egylet szépen megálta a helyét s a jelenvolt nagyszámú magyaroknak igen élvezetes estélylyel kedveskedett. A „*Felhő Klári*” került színre, még pedig oly módon, hogy régi műkedvelőknek is becsületére vált volna. *Volf Alajos* urat minden megjelenése alkalmával zajosan megtapsolták. Kitiűntek *Füzesséry Lászlóné* az Abáné szerepében, *Tomán Margit*, aki kitiűntően alakította *Felhő Klárit*, *Horváth Sándorné*, *Hüffner Ferencz*, *Németh György*, *Forgách Gyuláné*, *Németh József*, *Oldal Sándor*. A rendezés nehéz munkáját *Forgách Gyula* ur végezte. A szép előadást a hajnali órákig tánc követte.

A műkedvelők ezen első és bemutató előadásán testületileg megjelentek a helybeli *Roosevelt* és *Szent József* egyletek, ellenben a st. louisi *Marx Károly* munkás- és önképző szervezet, melynek elnöke személyesen és hivatalosan bejelentette a megjelenést, — elmaradt. — A műkedvelők most egy újabb előadásra készülnek. A „*Gyimesi vadkirály*”-ot akarják előadni.

KERESZTELŐ ÉS ESKÜVŐ TRENTONBAN. *Hajlamász Kristóf* barátunkat és nejét meglátogatta a golya. Leánykát hozott nekik. A kis angyalt mult vasárnap keresztelték meg. A kis „*Erszike*” még nem érezte ugyan a megkeresztelés súlyát, de nekünk azért fel kell jegyeznünk, hogy díszes vendégközörszót vett részt a keresztelésen és az ezt követő lakomán. A keresztelést tisztelettel *Papp Sándor* és nejje vállalták magukra, akik is az örömnapra Philadelphiából Trentonba érkeztek. A vendégek között láttuk *Szike Andrást* és nejét *New Brunswickből*, *Duch Andrást* és nejét, *Walkó Andrást* és nejét, *Enders Henriket* és nejét, *Nagy Adámot* és nejét, *Nyilas*

VALÓDI, HAMISÍTATLAN
CALIFORNIAI VÖRÖS ÉS FEHÉR BOROK
— GALLONJA 50 CENT. —
CSAKIS HORDÓKBAN SZÁLLITTATIK 10 GALLONTÓL FELFELE.
EGY EGÉSZ HORDÓ KÖRÜLBELÜL 50—53 GALLON.
Egész hordó rendelésénél a hordót nem számítjuk.
INDEPENDENT WINE COMPANY
A HEDGESIDE WINEYARD, NAPA, CAL.
NEW YORKI KÉPVISELŐJE:
MOLNÁR SÁNDOR
290—291 WEST STREET, NEW YORK.
Rendelések e címre küldendők.

KÖSZVÉNYES?
KÖSZVÉNY, CSONTSZAKGATÁS, DERÉKFÁJÁS ÉS ERŐLTETÉS ELLEN
A LEGJOBB SZER A
Prof. Hager-féle Externin
1 üveg 25 cent. Postán 35 cent. Nagy üveg 50 cent. Postán 65 cent. Ha postán rendel, az árát 5 centes bélyegekben küldje be előre. — Egyedül kapható:
„VÖRÖS KERESZT” MAGYAR GYÓGYSZERTÁRBAN
8901 BUCKEY RD és 89-1K UTCZA, CLEVELAND, OHIO.
A „Hasznos Tanácsadó”-t mindenki ingyen kapja. Irjon érte.

N. Y. Magyar Segélyegylet
A magyar menház javára
1909 FEBRUÁR HÓ 10-ÉN, SZERDÁN ESTE TARTJA
A Waldorf Astoria Szálló
Astor Gallery termében, Cor. 5-ik Ave. & 34th Street, N. Y.
HANGVERSENYNYEL EGYBEKÖTÖTT
ÉVI BÁLJÁT
A HANGVERSENY MŰSORA:
1. Zongora-szóló. Zeneszámok: Schuman, Leschetzky és Rubinstein-től. Előadja... George Krüger
2. Bariton-szóló. Éneklő... Reinold Warrenrath
3. Hegedű-szóló. Zeneszámok: Hubay, McDowell, Hartman és Zarzycki-től. Előadja... Hartman Arthur
4. Zongoraszóló. Hansell, Chopin és Liszt-től. — Előadja... George Krüger
5. Magyar népdalok. Bariton-szóló. Éneklő Reinold Warrenrath
6. „Éljen”, magyar rapszódia. Hegedűn előadja a szerző... Hartman Arthur
A tánczenét egy angol és **KAPOSSY KÁROLY** cigányzenekara fogja szolgáltatni.
BELÉPTI JEGY: \$1. KEZDETE ESTI PONT 9 ÓRAKOR.
A nagyközönség szives pártfogását kéri
A RENDEZŐ-BIZOTTSÁG.

ja legjobban, mennyire szerettem egykor a Nagyszonyt. De most már nem szeretem. Magát akarom szeretni.

És hitte, amit mond.
Imre fel s alá kezdett járkalni az éji esendben. Megállt.

Három éve mult már, hogy házások; itt a nagy probléma: boldogok voltak ez alatt? Egymásután jutottak eszébe éltek főbb mozzanatai. Széled lelkek mámore volt az a nászut, melyből ő ébredt először és pedig borzasztó önváddal. Megesalta eszményét, meg ezt a védtelen teremést, meg mindenekfelett önmagát! A Nagyszony elleni dacz hamarult, úgy érezte, jobban a rab-szolgája, mint valaha. Mégse szabadul hát a hatalma alól?... A fiatal asszony észrevette a változást:

— Mégis csak őt szereted... Mondottam neked!
— Annuskám, hallgass meg...

Vége-hossza nem lett a magyarázkodásoknak. Keserű jelenetek következtek el. És Annus nem a régi szelid vigasztaló volt többé, hanem kétségbeesetten küzdött boldogságáért. Csak nagysókára adta meg magát, de akkor is úgy, hogy látszott rajta: vár és tűr, mert hiszi, hogy egyszer majd tán csak mégis eljön az ő ideje... Nem szólt többet, inkább otthonát igyekezett kedvesre varázsolni... Jött aztán a kis baba s vele új élet, öröm költözött a házba. Imre eszmélt:

— Agyalom... boldogok vagyunk, ugy-e?
Annus épp a bölesőt ringatta. Elkomolyodott:

— Nem, Imre, nem vagyunk boldogok.
— De Annuskám!

— Nem, — te szeretsz, de még mindig csak őt szeretted bennem. Arnyék kettőnk közt... érzem, ha megölelsz.
Gaál lehajította a fejét. Igaza volt a feleségének... Ha olykor, nagy ritkán, lelke legmélyére mert pillantani, szomorúan kellett bevallania, hogy még mindig fél a kísértéstől, mert még mindig vár valamit. Sejtette, hogy mindez az eddigi élet merő ideiglenesség, hogy még kell valaminak történnie. Akkor majd eldül élete sorsa. Évek óta nem hallottak már semmit a Nagyszony felől...

Most eljött a döntő percz:
— Holnap délután... Jöjjön, aminek jönni kell.

Gaál másnap reggel bucsuzás nélkül szökött meg hazulról. Nem ment hivatalba, czéltalanul odögögt az utcákon egész délelőtt. Elbédnelt még habozott: megmutassa-e a szép asszony levelet?... de aztán mást gondolt s délutánra sürgösen látogatónak küldte a feleségét. Magában volt otthon, mikor egy négy óra felé csengették:
— Jó napot, Gaál!

Ott állt a Nagyszony az ajtó függönyei közt. Imre szívdobogva kelt fel, — igen, ő az, a régi diadalmas szépaszszony! De nem, tán még sem egészen az, aki volt... Felveti fátyolát. A régi nemes arcz, csak kissé hervadt, szeméi bágyadtak s alakja is mintha kisebb, soványabb lenne. Gaál nem hitt a szemének: ez a valóság sehogyse felelt meg a lelkében pompázó eszményi képnek. De nem ért rá e szemléldésekre, — a Nagyszony előbbre jött és sajátos kíváncsisággal nézett széjjel. Végre jókedvűen, de kissé csalódottan kiáltott fel:

— Nagyszerű! Micsoda boldog, családi otthon... No, igazán sohse hittem volna!

— Nagyszonyom...
— Oh, sohse mentegetődzék, édes Gaál. Hallottam én már a városban, hogy mily boldogan élnek. Annus eszinos asszony, a baba gyönyörű, szóval boldogok. Helyes, örülök rajta, de... legalább ne tagadja le!

— És ha úgy is volna, — magyarázkodott Gaál, — hát nem maga parancsolt ránk, hogy boldogok legyünk?
— Persze, barátom... de nem találja, hogy szinte túlságosan is teljesített a parancsomat?

Ideges kacajjal dült egy karosszékbe:
— Maguk hát boldogok... Lám, lám, én meg mindent elvesztettem.
— Hogy-hogy?

— Eh, ne is említse. Nem vagyok a régi többé. Megöregedtem, ugy-e?... Ne, ne feleljen rá. Csalódtam mindenkiben...
Tétova mosolylyal hajolt előbbre:
— Mondja, csalódtam volna magá-

ban is? Tudja-e, mi a bajom? Kissé... elvesztettem az önbizalmamat s épp azért jöttem magához, hogy maga fel-élénkítsen kissé. Nos, tud-e még udvarolni nekem, persze csak úgy tréfából!

Egészen közel hajolt Imréhez. Sajátos kihívó mosoly játszott ajkai körül.
— Hallgat? Hát elfeledte már azokat a szép idöket, mikor még az én alatt valóm volt s annyira... imádozt?

Nézett Gaálra nagy fekete szemével, mintha a régi erejét akarta volna kipróbálni rajta. Imre is nézett rá s lassankint forogni kezdett vele a világ. Sohse látta még a Nagyszonyt ilyen csábító-nak; az a szerelmes fény, mely abban a hervadt arczban fellángolt, egy pillanatra még régi szép álmait színezte ki.

— Nos?
Gaál reszkedett. Csókokkal borította el a kezét.

— Lám, lám... hát boldog-e igazán?
— Nem... nem!
Diadalmosly, — sugva fagkatta tovább:

— Szeret-e úgy, mint régen?
— Szeretem!

Imre már karjait tárta, de léptek halatszóttak s neki épp csak annyi ideje maradt, hogy talpra szökjék. Esmélt, a homlokához kapott.

Kihévílten Annus jött be. Olyan volt, mint az élet a hervadt asszony mellett. És mintha sejtette volna a veszedelmet... Csak igen kimerően fogott kezét a vendéggel s mindjárt a férjéhez húzódott. Remegve kapaskodott a karjába.

— No, édes Annám, hát... teljesítették a parancsomat, ugy-e?
— Igen, — szólt Annus daczosan, — nagyon boldogok vagyunk, ugy-e, Imre?

Vége a hatalomnak! Gaál átfogta a feleségét és mint aki gonosz álomból ébredt, nyíltan nézett a Nagyszony szemébe:
— Igen, nagyon boldogok vagyunk.

A vendég elment s ök hével borultak egymás nyakába:
— Magamért-e?
— Magadért, Annus, — most már nem érette, nem helyette, hanem igazán magadért szeretlek!

Kálmánt és nejét. Felköszöntökben persze nem volt hiány, de nem volt — borban sem. Lakodalomnak beillő mulatság volt. — ESKÜVŐ. *Szekeres Bertalan* honfitársunk, akit a trentoni magyar társadalomban előnyösen ismernek, a mult héten vezette oltárhoz bájos aráját, *Hayes Annuskát*. Szekeres urat, aki a trentoni magyar társaságok felügyelő-bizottságának tagja, a társaságok tagjai testületileg keresték fel s a kör nevében ennek alelnöke mondott el egy szép beszédet. A lakodalmi társaság együtt maradt a késő éjjeli órákig. — A fiatal párnak mi is tartós boldogságot kívánunk.

EGYHÁZI ÜNNEPSÉG PERTH AMBOYBAN. Perth Amboyból értesítik lapunkat, hogy az ottani római kath. magyar egyházközségnek szép ünnepsége volt mult vasárnap. Az ottani Szent József-egylet Szent József szobrát ajándékozta a templomnak s a felszentelési ünnepségre a magyar egyletek zászlók alatt vonultak a templomba, ahol *Gröz Ferencz* plébános felszentelte a szobrót, majd hatásos beszéletet a méltányolta a Szent József-Egylet bőkezűségét és utalt arra, hogy hosszú multjában mennyire áldásos működést fejtett ki az az egylet.

HUROKRA KERÜLT SZÉLHÁMOS. A magyarságnak egy veszedelmes hiénája került hurokra az Ohio állambeli Daytonban *Fekete László* személyében, aki Daytonban mint dr. Black orvos garázdálkodott a magyarok körében. *Fekete László* a fia dr. *Fekete József* jönevű budapesti orvosnak. Lászlót is az orvosi pályára szánták, de apja nem bírta elviselni fiának szélhámoskodásait s levette róla a kezét. A sokat ígérő fiatal ember ekkor Amerikába jött s előbb Clevelandban telepedett le, majd mikor égni kezdett lába alatt a föld, összeszedte a sátorfáját s elindult a daytoniak boldogítására. Szerencsére csak néhány hónapig szípolozhatta a magyarokat. Most elfogták, hogy méltó büntetésben részesüljön.

ESKÜVŐ SPRINGDALEN. *Fábián István* tiszaújlaki, ugoesamegyei illetőségű, jelenleg Springdalen lakó honfitársunk a minap vezette oltárhoz a beregszászi születésű *Holpik Mariskát*. Az esküvőt nagyszámú, díszes násznép jelenlétében a springdalei római kath. templomban tartották meg. Az esketési szertartást főt. *Kiss* tarentumi plébános végezte, aki szép beszédet intézett a fiatal párhoz. Tanúk voltak *Simon Ferencz* és *Fábián Ferencz*, kosorusleányok *Pék Juliska*, *Farkas Mária* és *Baker Anna*, vőfélyek *Nagy József*, *Karácsony István*. Az esküvőt *Simon Ferencz* násznagy házáznál gazdag lakoma követte.

A MUNKA VÉRTANULI. A munka egyre szedi az ő magyar áldozatait. Ujabbban az Indiana állambeli South Bendből érkezett hozzánk egy szerencsétlenség híre. Egy csatorna készítésénél dolgozott South Bendben a gömörmegegyi *Papp Pál* és a bácsmegegyi *Németh István*. Munka közben megcsuszamlott a föld s maga alá temette a munkásokat. Németh Istvánt, akinek családjá épp a napokban indult el hazulról Amerikába, még élv hozták ki ugyan a föld alól, de életbenmaradásához kevés a remény. *Papp Pált*, aki feleségével és gyermekeivel South Bendben lakik, azonnal megölte a föld.

FÁBRY ALFRÉD urat, aki számunkra felvett előfizetési pénzeket, zennel a saját érdekében felszólítjuk, hogy egy héten belül tegyen eleget a kötelezettségének. Együttal figyelmeztetjük a magyarságot, hogy *Fábr Alfréd* a „Bevándorló”-val semmi néven nevezendő összeköttetésben nincsen.

RIZSÁK JÁNOST ismeri az amerikai magyarság a LEGMEGBIZHATÓBB ÉS LEGPONTOSABB pénzküldők és hajójegyárúsítók egyikének. **Fiókirodák:** Wharntonban, *Alphán*, *Franklin Furnacen* és *South Bethlehem*. **Főüzlet:** 127 SECOND STREET,

Hazai Dolgok.

Mese a himzögépről.

BUDAPEST. Két évvel ezelőtt örvendetes esemény érte hazánkat. Magyarország polgári népessége, amely többféle okok miatt csak igen lassan szaporodik, 19.326.579 főre egészen váratlanul 19.326.580 lélekre növekedett. A nevezetes szaporulatot, a szóban forgó utolsó lelket Csacskesz Bernátnak hívták s azelőtt Galiczia statisztikáiban szerepelt mint adat. Csacskesz, mikor előbbi hazájában rosszul ment már a dolga, elhatározta, hogy a régi magyarok példájára, ő is honfoglalást fog rendezni. S a nem is olyan rossz gondolatot tett követte. Csacskesz egy személyvonati jeggyel átkelt a vereceki szoroson és Budapesten telepedett meg.

A Lipótvárosban, a magyar Cityben történt meg a nevezetes eset. Rövid idő alatt előnyös összeköttetésekre tett szert Csacskesz mester. Az előzőeken kormány — mert a kitűnő Csacskesz azonnali kormánypartit lett — szintén felkarolta. S bár egy árva vasa sem volt derek barátunknak, hamarosan himzögéprát alapított Budapesten Csacskesz. Mit hímezzük-hímözünk az ügyet, a kormány jónak látta, hogy szívesen korona értékű gépekkel örvendeztesse meg az új magyart. Csacskesz hátyánk ezután szinte gépién dolgozni kezdett a gépekkel. Addig dolgozott, amíg sikerült 280.000 korona passzívát gyűjtenie. Csödbe került. A passzívát elvégte tekintélyesek, de az aktívák sem megvetendők. A hitelezőket megvizsgálhatják az a körülmény, hogy Csacskesznek száz ezer korona értékű gépei vannak. Persze azt nem kell tudnia mindenkinek, hogy a gépek az államé. De azért lehet Csacskesz mesterrel egyezkedni.

Az a kérdés most már, hogy mi történjen a szegény gépekkel. A gép jó, de a szubvenzió még jobb és szubvenzió nélkül mit ér a legkitűnőbb állami gép? Szubvenzió nélkül nem fogadja el senkinek a kormány gépeit. A kormány most zavarban van. Mit csináljon a Csacskesz bácsi gépeivel? Ha szépen kéri, Csacskesz talán kegyeskedik visszafogadni az elárult gépeket és kisegíti a kormányt a kellemetlen helyzetből. Valószínű, hogy így lesz az ügy, mert Csacskesz a kis bukás faramadalmait ki sem pihenve, új gyárat alapít. Nem, oh, nem a felesége nevére. Csacskesz J. ur nevére. Ez az ur fővére Csacskesz Bernát urnak. Szép dolog, hogy ezt a kis szíveséget megtette Csacskesz a kormányának. Mert mi történne akkor a szegény gépekkel?

Megörült egy ügyvéd.

BUDAPEST. Dr. Dienes Gyula budapesti ügyvédet beszállították a mentők a lipótzselei térből. Minap este megjelent a főkapitányságon Dienes fiatal felesége és kétségbeesve mondotta el, hogy a férje lelővéssel fenyegeti.

— Van már revolverem — mondta a feleségének — most mindketten meg fogunk halni. Először tégedet löllek agyon, aztán magammal végzek...

Dienesének sikerült elmenekülnie, de, hogy a nagyobb bajnak elejét vegye, a főkapitánysághoz fordult segítségért. Dr. Domonkos Gyula rendőrfogalmazó valami ürügygel magához idézte Dieneset, aki pontosan eleget is tett az idézésnek. A főkapitányságon dr. Tiracher Ernő rendőrorvos megállapította, hogy Dienes közveszélyes ördög. A rendőrség azután intézkedett, hogy a szerencsétlen ügyvédet a lipótzselei térből szállítsák.

Aki fél a feleségétől.

BUDAPEST. Főris Lajos dunaföldvári vendéglős, úgy látszik, nagyon fél a feleségétől. Legalább ezt bizonyítja az a körülmény, hogy Főris egy koholt rablási történettel akart megmenekülni attól, hogy a felesége el ne verje a könyveléséért. A jámbor vendéglős felrándult a fővárosba, itt egy mulató társaságba keveredett s nemcsak az összes pénzt, hanem a nála levő ékszereket is elmulattá. Mikor kijózanodott mámorából, akkor jutott eszébe a felesége s rettenetesen megijedt. Ugy látta, egyik mulató barátja tanácsára kieszelt egy rabló-históriát. Elment a főkapitányságra, ahol keservesen elpanaszolta, hogy a Nefeletj-utczában három ember megtámadta s elrabolták a nála levő 60 koronát és az ékszereket. A rendőrség természetesen megindította a nyomozást, de ekkor kiderült, hogy a rablótámadást Főris csak azért eszelte ki, mert félt a feleségétől.

Lipótvárosi igazgató és a főherceg.

BUDAPEST. A Tátrában most vigélet folyik. Amióta a téli sportolás annyira divatos, a Tátra az előkelő vi-

lág téli üdülőhelye. A Lipótváros egyik ismert alakja, egy vállalati igazgató, a napokban érkezett haza a Tátrából és ismerős körökben áradozva beszélt a tátrai sportolásról.

— Nem is képzelték, hogy milyen ur mulatság ez a tátrai sport! — mesélte dicsőkedve. — A szánkázás, korcsolyázás, a tobogánokon való csuszkálás, ah, mind-mind elsőrangú, mennyi élvezet. És a sportolók közt nincs társadalmi különbség. Az ember felül egy tobogánra és hajrá! repül le a havas hegyoldalra. A szomszéd tobogánon pedig talán éppen a főherceg ül. Hah, igen, elfeledtem mondani, hogy a főherceg is ott sportolt velünk. Tudjátok, a főherceg! Az a tobogán, szusz... egyszerű valami. Nevetnem kell, ha eszembe jut. Veszett iramban repültem lefelé egy tobogánon s a hátam mögött egy másik tobogán siklott. Hát amikor leértem, a másik tobogán, zsupsz! egyenesen a nyakamba esett. És képzéjétek, ki ült a tobogánon? Maga a főherceg. Alig tudta összeszedni magát, úgy elterült. Mikor kivergődött nehéz helyzetből, szó nélkül átnyújtotta a kezét hozzám és bemutatkozott. Mert ez már a Tátrában így van. Ott nincs különbség főherceg és más ember között. Az ember úgy barátokzik a főherceggel, mintha a társaságából való volna. Hah, a főherceg...

A társaság egyik tagja, aki ismeretes felfelé való törekvéséről, ekkor hirtelen mohón közbeszólt:

— Te és ott van még az a főherceg?

Öngyilkos jogász.

ARAD. Eddig még világosan meg nem állapított okból öngyilkossá lett Vinter József joghallgató. Főnökének, Tamásán Livius ügyvédnek lakásán felakasztotta magát és meghalt. Arról beszélnek, hogy elköltötte a beiratási díjat, s ez alapján véve csekély ok vitte volna a halálba.

Váltóór — fából.

BEREGSZÁSZ. Az államvasutak nyiregyháza-kisvárdai vonalán minap este a vonaton utazó osztálymesternök megállította a vonatot, mert a váltóór alakját fureszalotta. Kiderült, hogy a ravasz váltóór maga helyett egy fadarabot a saját ruhájába öltöztetett, maga pedig a házikójának jól befűtött szobájában aludt. A furfangos váltóór ezért a párját ritkító helyettesítésért elbocsátották.

Öngyilkos iskolai igazgató.

DEBRECZEN. Minap este a Fehérló szállodában féléltette magát egy uriember, aki Altmann Hugó nagyváradi kereskedőnek jelentette be magát. Egy papírlapra a következőket írta: „Ha valódi kiletemet tudni akarják, kéredek József-körút 16., II. emelet, 27. szám alatt.“ A debreczeni rendőrség erről értesítette a budapesti főkapitányságot, amely megállapította, hogy az öngyilkos Hortobágyi Antal polgári iskolai igazgató, aki a Fehér sas-téren levő polgári iskolát vezette. Hortobágyi a múlt év végén támadt tanügyi botrányban kompromittálva volt. A tanács fel is függesztette az állásától. Hortobágyit az eset nagyon elkeserítette. Minap tünt el családjá köréből. Eltűnését be is jelentették a rendőrségnek. Hortobágyi Budapestről Hajdusoboszlóra, onna pedig Debreczenbe utazott, a hol elkövette az öngyilkosságát. Levelet írt a főváros tanácsához, amelyben a következőket írta: „Halálom oka a december 5-én ellenem indított házsa.“ Az öngyilkos nádudvari születésű, 52 éves. Felesége és öt gyermeke gyászolja.

Egy földbirtokos szerencsétlensége.

DÉVA. Schnell András földbirtokos kiment a tanyájára, hogy munkáit megnézzé. Magával vitte kétesövű puszkáját is, hogy esetleg farkasok támadása ellen védekezzen. Mikor a tanyára érkezett, fegyverét kocsijának a kerekéhez támasztotta s úgy adott utbaigazítást a munkásoknak. A kocsiközben megmozdult s a kerékhez támasztott fegyver elsült. A golyó Schnell hónaljába fúródott és halálra sebet ejtett rajta. A szerencsétlenül járt földbirtokost a szászvárosi kórházba szállították.

Hazament bűnhődni.

ESZÉK. Zsifkovics Máté, a niemci esőbekerült kerületi takarékpénztár volt igazgatója, aki mintegy két év előtt nagyobb sikkasztások elkövetése után Amerikába szökött, Eszékre érkezett és jelentkezett az ügyészségnél. Zsifkovicsot letartóztatták. Zsifkovics szökése után többen kijelentették, hogy a Zsifkovics-féle takarékpénztárnál leszámított váltókon levő aláírás hamis és az az a kijelentésükkel menekültek fizetési kötelezettségük alól. Most, hogy Zsifkovics jelentkezett, azt hiszik, hogy több adósnak, akik aláírásuk valóság-

gát tagadták, kellemetlensége lesz. Az ügyészség máris elrendelte, hogy a váltóadókat újra kihallgassák.

Véres bíróválasztás.

FELSŐKUBIN. Minap szomorúan végződött a bíróválasztás. Az intelligencia Meskó Ede körül csoportosult, míg a parasztság Kubinyi Györgyöt jelölte. Kubinyi győzött. A választás után az elkeseredett Kubinyi-pártiak megtámadtak négy Meskó-párti választót és késekkel Meskó Pált és Meskó Miksát megszurkálták. A csendőrségnek kellett közbejépnie, hogy a háborúságnak vége legyen.

Munkás-sors.

FIUME. A petrolumgyárban súlyos szerencsétlenség történt. Penco András munkás leesett egy tizenöt méter magas petrolumrezevoórról és súlyos belső sérüléseket szenvedett. A kórházba szállították, ahol csakhamar meghalt. Nagyobb családot hagyott hátra.

Egy gyermek tűzhalála.

HÁMON. Vas megye. A községben az öt éves Beke Rózsika, miatt anyja a kútra ment vizért, a kályha körül forgolódott és a ruhája tüzet fogott. Mire az anyja visszaérkezett a szobába, a szerencsétlen leánya belehalt súlyos égési sebébe.

Egy plébános jubileuma.

IGLÓ. Kern Gyula márkusfalvi plébános most ünnepelte meg huszonöt éves plébánosi jubileumát. Az ünnepéren jelen volt Günther Antal igazságügyminiszter is. A jubiléum több küldöttség, ezek között a márkusfalvi zsidó hitközség is üdvözölte.

Életunt jegyző.

MAKÓ. Kacsinka János nagylaki jegyző hivatalából hazamenet, bezárkózott szobájába és agyonlőtte magát. Anyagi zavarok miatt követte el tettét. Kacsinka már tizenkét év óta volt Nagylak város adóügyi jegyzője. A nagylaki bíró a hivatal megvizsgálását rendelte el, de eddig semmi szabálytalanságot nem tapasztaltak.

A bányászok sorsa.

RESICZA. Itt nem szűnnek meg a borzalmak és ha a szerencsétlen munkásnép nem engedelmessékedik rabszolgamódra, megjelenik a hatóság és megkezdí kegyetlenkedését. A szerencsétlen bányászok temetésénél beszédet mondott a szocialista párt egyik kiküldöttje, és az Osztrák-Magyar Államvasutak igazgatóságát gyilkosoknak nevezte. D'Elle Vaux főszolgabíró, a társaság szolgálatkész esatlósa, ott a sirnál megvonta tőle a szót és amikor utóbb a bányászok tiltakoztak ez ellen, sőt zavarókat rendeztek, a főszolgabíró megint akcióbba lépett, még pedig a maga módja szerint.

A temetés után, amikor a bányászok tüntetést rendeztek, megjelentek a csendőrök és harminc embert börtönbe vetettek. Azóta, tehát egy hét óta élen-szomjan, mosdatlanul tartják őket fogva. Most aztán egy Winkler Dávid nevű munkásnak sikerült megmenekülnie. A fogságban kiállott éhség és egyéb izgalmak azonban annyira megviselték, hogy most félholtan fekszik a lakásán. Dr. Molnár Gyula temesvári ügyvéd, a szerencsétlen bányászok ügyvédje, amikor meghallotta a resiczai rémhírt, táviratilag fordult Wekerlehez és Günther igazságügyminiszterhez, hogy a főszolgabíró vérlázító brutalitását akadályozza meg és intézkedjék a fogoly bányászok rögtön szabadlábra helyezése iránt.

Nagy tűz egy fetelepen.

RIMAKOKOVA. A minap kigyuladt s majdnem teljesen elpusztult a Knöpler-féle gőzfűrészgár és fetelep. A tűz azt az arra czirkáló csendőrmester vette észre, aki azonnal intézkedett, hogy hirt adjon a közszébeliének a veszedelemről. A községi és a gyári tűzoltóság nagy küzdelemmel megakadályozta a tűz továbbterjedését. A kár mintegy nyolcvan-kilencvenezer korona. A tűz okát még nem derítették ki.

Kórházavatás.

SÁRVÁR. Szép ünnepség játszódott le minap Sárváron. Felavatták a város kórházát, amely Lajos bajor herceg, Batthyány Lajos gróf, Hatvany-Deutsch Sándor és a lakosság áldozatkészségével létesült. Az ünnepségeket mise nyitotta meg, amelyet Kobere János esperes-plébános czelebrált fényes pap segédlettel. Majd diszközgyűlés volt a városban, ahol Kálmán István, a város bírája üdvözölte a megjelent előkelő közönséget és szólt a kórház alapításának történetéről. Délben bankettet rendeztek. Az első pohárköszöntőt Bezerédy István főispán mondotta a királyra, Herbst Géza alispán Lajos bajor herceg és Batthyány La-

jos gróf családjának egészségére üritette poharat, akiknek üdvözölő-táviratot is küldtek. Felolvasták Hatvany-Deutsch Sándor üdvözölő-sürgönyét, a melyben jelenti, hogy a kórház javára haterkez koronás alapítványt tett és a czukorgyári betegápoló intézet felszerelését a kórháznak ajánlotta fel, amit a lakoma résztvevői általános nagy lelkesedéssel és éljenzéssel vetek tudomásul.

Halálos szerencsétlenség.

SOPRONKERESZTUR. Frischmann József harmincegy éves kereskedő kocsin a vasúti állomásra hajtott, hogy onnan hazaszállítsa a megérkezett árukat. Utközben lova megbokrosodott az arra robogó kocszi vonattól és gazdáját lerántotta a kocsiról, aki oly szerencsétlenül zuhant le, hogy fejével nekivágódott egy utszeli fának, és súlyos agyarázódást szenvedett. Mire az orvos odaérkezett, a kereskedő már meghalt.

Vizbefuult telkés.

SZATMÁRNÉMETHI. Gozsa László szamoszegyi gör. kath. lelkész a befagyott Szamoson akart átkelni, azonban a jég beszakadt alatta és a partonállók szemeláttára, mert mentésről szó sem lehetett, a vizbefuult.

Egy törvényszéki bíró tragédiája.

SZEGED. Izgalmas eset történt a szegedi törvényszék telekkönyvi osztályán. Polczner Jenő törvényszéki bíró, volt országgyűlési képviselő már régibb idő óta ideggyógyulással szenved, de azért feljárt a hivatalába. A törődött, öreg emberen a tárgyalás alkalmával kitört az idegja.

A tárgyaláson az egyik városi alügyész és egy ügyvéd volt jelen. Az alügyész előterjesztette a város keresetét, amit Polczner egy ideig érdeklődéssel hallgatott, majd hirtelen felugrott íróasztala mellől s ideges, nagy léptekkel

kezdett le s föl járni a szobában. Mikor az alügyész a követelés felsorolásába kezdett, Polczner közbeszólt:

— A váltófog alapján be kell venni a keresetbe 1200 korona vizdíjat is.

Az alügyész meglepődve kérdezte Polcznertől:

— Mit mond a bíró ur?

Polczner erre valóságosan kikelt magából. Izgatottan kiáltott az alügyészre:

— Hallgasson. Én követelem, hogy bevétessék az 1200 korona vizdíj.

Az alügyész és az ügyvéd rögtön tisztában voltak, hogy az őz bíró régi idegbaja vette elő. Csitítani kezdték s az alügyész kijelentette:

— Igaza van a bíró urnak. Vegyük be a vizdíjat is.

Közben az alügyész észrevétlenül kiment s megtelefonozta Polczner családjának a történetek. A család nyomban kocsin sietett a törvényszék elé. Az alügyész látszólagos beleegyezése lecsillapította Polcznert. Az izgalmas eset hírére több bíró és ügyvéd sietett be a telekkönyvi hivatalba s azon tanácskoztak, mint távolítsák el a még mindig izgatott embert. Az alügyésnek jó gondolata támadt. Órájára tekintett s a következő előterjesztést tette:

— Indítványozom, hogy a tárgyalás folytatását halasztsuk elutánra, mert már elmúlt tizenkét óra.

Pedig csak kilenc óra mult el néhány percczel.

Polczner elővette az óráját.

— Igaza van ügyész urnak. Már dél

RIZSAK JÁNOST ismeri az amerikai magyarság a LEGMEGBIZHATÓBB és LEGPONTOSABB pénzküldők és hajójegyrusítók egyikének. Fiókirodák: *Whartonban, Alphon, Franklin Furnacen és South Bethlehem.* Főüzlet: 127 SECOND STREET, PASSAIC, N. J. Kérjen árjegyzéket.

HARMINCZ ÉV ÓTA FENNÁLL.

FALCK A. és TÁRSA

115 West 125th Street,
New York City.

BANKAR, HAJÓGYÜNK, KÖZJEGYZŐ, ÜGYVÉD.

LEGREGIBB, LEGMEGBIZHATÓBB, LEGGYORSABB ÉS LEGOLCSÓBB

PÉNZKÜLDŐ.

„Kossuth jogügyi iroda“

INGYENES JOGÜGYI OSZTÁLY. — KÉRJEN ÁRJEGYZÉKET.

LEGOLCSÓBB ÉS LEGBIZTOSABB

HAJÓJEGYVÁSÁRLÁSRA, PÉNZKÜLDÉSRE

SCHWABACH és FIA

KÉT MAGYAR BANKHÁZA

1225 FIRST AVENUE, NEW YORK 1431 FIRST AVENUE,
a 66-ik utca sarkán. a 74-ik utca közelében.

MONOPOL KÁVÉHÁZ

RÓTH PÉTER Mgr.

NEW YORK, 145 MASODIK AVENUE, A KIENCZEDIK UTCA SARKÁN.

Kitűnő ételek és italok.

Kitűnő ételek és italok.

A MAGYAROKNAK KEDVENCSZ TALÁLKOZÁSI HELYE.

SZOMBAT ÉS VASARNAP ESTE ELŐRANGU CZIGÁNYZENE.

ELSŐ NEMZETI BANK, LEECHBURG, PA.

FIRST NATIONAL BANK

Összes tőke \$450.000.

Beszélnék magyarul.

IGAZGATÓTANACS: Alfred Hicks, James Small, Joshua Klingensmith, C. J. Nieman, J. R. Long, L. W. Hicks, Geo. W. Thompon. ÜGYVEZETŐ: Albert B. Windt.

A LEECHBURGI ELSŐ NEMZETI BANK egy az Egyesült Államok mint Pennsylvania Állam bankfelügyeleti és követelés ellenőrzése alá tartozik. AZ ONN BETÉTEJE csak bankban teljesen biztos és előleges felmondás nélkül bármikor kivethető.

BETÉTEIT EGY DOLLÁRTÓL feljebb posta után is káldeheti és mi azonnal megküldjük annak a betétkönyveket. PÉNZT KÜLDÜNK a világ bármely részébe a legjutányosabb áron és a legrövidebb idő alatt.

AZ ÖSSZES HAJÓTÁRSASÁGOK hivatalosan kinevezett ügynökkel lévén, hajójegyeket nálunk a hajótársaságok eredeti árára vásárolhat. Kérjen bővebb felvilágosítást levélileg. CZIM:

FIRST NATIONAL BANK, LEECHBURG, PA.

van, menjünk haza. Majd délután folytatjuk.

Ekkor már az aggódó családtagok is megérkeztek, akik szeretetteljes gyöngédséggel tuszkolták be az öreg urat a kocsiba, mely azután hazaszállította őket. A tragikus eset híre az egész városban szinte sajnálkozást keltett. Éppen mostanában volt szó arról, hogy a függetlenségi párt volt oszlopos tagját hajlani érdemeinek jutalmazásául az igazságügyminiszter elterjesztésére a szegedi királyi ítéletlához táblabíróvá nevezi ki a király. Az orvosok megállapították, hogy Polezner Jenőt féldali hűdés érte. A Szegeden köztiszteltnek örvendő érdemes öreg ur, aki csak rövid ideje tagja a szegedi bírói karnak, már régebbi idő óta betegeskedik. Idegességén kívül az szalma is gyötrötte. Remélhető, hogy mielőbb visszanyeri az egészségét.

Sikkasztás a takarékpénztárnál.

VÁCZ. A Váci Takarékpénztárnál sikkasztásnak jöttek a nyomára. A sikkasztást a takarékpénztár főkönyvelője, Rottenbiller Sándor követte el apránkint. Az elkönyveléseknél való tévedésekkel és csalásokkal az utóbbi feleszed alatt nem kevesebb, mint 15.000—20.000 koronát sikkasztott el. Minap délután két órakor jöttek rá a sikkasztásra. A takarékpénztár igazgatója konstatació, hogy Rottenbiller hosszabb ideje óta sikkasztott és az első észrevételénél konstatació, hogy a sikkasztott összeg a tizenöt—húsz ezer koronát meghaladja. Rottenbiller, amikor megtudta, hogy sikkasztásának nyomára jöttek, megszökött Vácra. A Váci Takarékpénztár igazgatója eleinte nagyon titkolta a sikkasztást. Később megtették a feljelentést a váci rendőrségen, mely azután körözlevelet adott ki Rottenbiller Sándor ellen. Az eset nagy feltűnést keltett Vácson. Rottenbiller Sándor ugyanis jómódu ember: tizezer forintnál többet érő, tehermentes háza van. A takarékpénztár kára alkalmasint megterül, bár még nem tartottak pontos rovacsolást és így nem tudják pontosan, hogy mennyi az elkikkasztott összeg. Rottenbiller ifjú házas. Alig néhány hónapja, hogy megnősült. A felesége iránt, akit otthon hagyott Vácot, nagy a részvétel.

Hamis ötkoronások.

ZILAH. Az itteni rendőrségnek a minap tudomására jutott, hogy a városban hamis ötkoronások vannak forgalomban. A gyaru Lupó Demeter gyűmölcsényi jómódu gazdálkodóra esett, akinél a rendőrség, megmozdítása alkalmával, 40 darab hamis ötkoronást talált. A megéjtett házkutatásnál többféle hamispenz készítésére szolgáló gépre és anyagra akadtak. A hamis ötkoronások elég sikerült gyártmányok; a pénz színe és fénye teljesen megegyezik a valódiakkal, csak valamivel sulyosabak; mind magyar veretiek és az 1907. évszámot viselik. Miután valószínű, hogy Lupó Demeternek Bihar megyében társai vannak, a csendőrség átvette a nyomozást és a pénzhamisítót, czinkostársait kípahatolása végett, Nagyváradra kísérte át.

„Izgalmas farkasadászat.”

ZÓLYOM. Félreverték minap éjjeli egy órakor Zólyomban a harangot; ugyanis három nagy farkas vonított a város közepén, a falcz-kerítéssel bekerített parkban, éppen a Rákóczi-szobor mellett; a holdvilágos éjjelen tisztán felismerték a dorongokkal felfegyverkezett emberek a farkasokat. A kisbíró Vallo Tivadar turókereskedőt és vadász felzavarta álmából, ez lóra is pattant s üldözbe vette a farkasokat. Az egyiket a leghatalmasabbat a három közül le is puffantotta. A lompos farkast erre felcipelték a várba, hol nem kis meglepetésre konstatació, hogy Vallo vadászmeister öv. dr. Pales Gusztávné nagy házörző ebét lötte le. Most egész Zólyom nevet e rózsahegyvi medvefajtájú izgalmas farkasvadászaton.

Az elhagyott férj.

ZOMBOLYA. Kindlein János nagykikindai lakost felesége ezeltől egy hónappal elhagyta és e felelti bánatában Kindlein a vonat elé vetette magát, mely darabokra szakgatta. Kindlein hat gyermeket hagyott hátra.

CSAK FUTKÁROZZATOK.

„A Nap” egy legutóbbi vezércikke.

Lenygel Zoltán országgyűlési képviselő írja:

Uj világ jön vagy csak a régi romlik? — feleljék erre ti nékem, ti Bécsbe já-

ró magyarok! Mert hogy a régi romlik, pusztul, megkorhad, hogy a fa lombját veszítve sárgult, elfagyott: a húst leették mások s az eldobott csontokon ti újra rágódtok: ebben nincs kétség, ebben színlődünk esztendőök óta, busan, tétlenül, mi szájjátató magyarok. De hol az új, a teremtő, megváltó, országot rázó, népet alkotó ígéret földje, amelyért küzdünk s ellankadunk, — ahová vezetni kellett volna néktek, — rombolni tudó, építeni nem tudó vezetnek keresztelt, vágynak ébresztő, lángot szító, tüzet okádó, hajdan kemény s most cizfra, tehetetlen, lelankadt, szótlan férfiak: — erre feleljétek, — mert erre vágyunk — ti Bécsét járó magyarok!

A bank, a létszám, új párt, új jogok: sárnga levelek, lombtalan fákról. Nem új világnak büszke hírvivői, — letűnt időknek — volt s nincs — emlékei. A miért futtok, akéhez futtok, akik szaladtok, visszajösztek: mind régi az, kiélt, kiégett, terméketlen. A nemzet itt hon van, itthon marad: nem fut véletel, ne erőltessétek: valami fájdalmas, szóltan sóhajlás száll csak messzire, szóltan sóhajlás, nem tudni miért, talányos csendben, foszló fátalként, mely kiser és szétterjed, de beszélni nem képes. Vár és reménykedik. Szongva vár és duzzogva remél a nemzet, de nem szól, mert nem éríték.

A ti zenetek elszálló akkord; ütemetek elcsépel, agyonjárt szót: nóták: kifáradt időknek ismétlései. Hagyományok: égbe nyuló sziklapiramisok homoksvatagon, kiaszott mumiák sirtakarói. Az élet elszállt belőlük, de rajtuk mászkál, körülöttük hangzik, mint a sápadt fűszál a szikla tövében s a pástor síjja a lábainál. — A millió rabzolgáké, amelyet a nagy eszmezsarnoki hatalma hozott össze, s a büszke eszme fejedelmek, kik parancsokat osztogattak: eltemetve pihennek a feledés, az ényezet ólén.

A politikából elég volt, sok is volt. Igéret nem kell, ugy se hisznek neki. A szózatok köbe végre hevernek. Tettekre vágyunk, változásra, mely erőket ébreszt, új bizalmat ad, nemzedéket nevel s tavaszi napsugárként sarjadtásra hoz minden életet, ami van s ami születni fog. — A messzi ködbe elvesző szemünk tűnődik még a multakon, de a korgó gyomor figyelmeztet a mára, a körülöttünk rajzó népek harezca, szenvedélye s a rohanó világ beszéd, ránk kiált, serkent, korhol s biztat a jövőben.

Ezernyi vagy pihen a népléleken. Ezernyi szenvedély rága bőrtónaját. Még mozdulatlan, de élő, sikerre vágó, szomjas erők készülnek ki a napvilágra. Előre tehát! Fogjuk össze a rombolás s a munka készítőit közös alkotásra. Különböznék, vezetés nélkül, ha ki törnek: egymást verik agyon; ha elszunnyadnak: megfuladnak a dohos levegőben.

De ki az, akinek bátorsága van? Ki az, aki mer a sikra szállni? Mikor lesz újraszületése igaz beszédnek, lelkes korholásnak, őszinte vágyanak? Mikor lesz sikere a tette hívó szónak, megértés s követése a lelkiükből fakadt ígének? Mikor lesz s ki az, aki győzelem-titkosítással felébredt s visszaültelt újra a magyarba, hogy összetörpült lelkét magasra növelje, eltespedt izmait acélosítsa tegye? Nem azok, a kik — voltak. Éppen, mert csak — voltak.

Nagy átalakulás indul. Uj század méhéből meg fog születni az ujkor. Nem Bécsbe kell futkosni érte. Korcsivadék az, mely így létrejönne. Itthon a tér. Vár a munka. Hi az idő. Gyálának az ösök, a különbek. Még nincs ki és nem tudni mi, de eljön. Mert nem hullatja hiába lombját a fa, hanemha ujnak csinál helyét. Nem fagy a göröngy, hogy ki ne olvadjon. Nem pusztul az élet, hogy újra ne szülessék.

Válság van, de nagy. Mélysége mérhetetlen, határa kiterjedt, ereje titáni, eredménye kiszámíthatatlan. Nem politikai, nem párt-, nem kormányválság. Kismiska mindez. Szóra se méltó. Nem is földrengés, mely egy pillanat alatt összedönti sok száz év alkotását. Mélyebb, nagyobb, tartósabb és igazibb az a válság, ami itt van. Egy kor szak hal meg s egy új korszak születik. Az hal meg tisztességben, megsiratva, mely betölti hivatását s az születik, a melynek meg kell értenie minket, hogy mi is megértjük őt és magunkat.

Látjátok-e már vagy csak sejtítitek is ezt? Vagy pedig most is a taposómalomban vergődtek s kínzó gyötörődésben, emésztő, ingatag, haszontalan próbálkozásokban pazaroljátok el magatokat?

kat? Akkor elvették ti is, mint anynyi más, jobb sorsra érdemes testvérebarátunk. Vagy talán már el is vették titeket — hallgatag ajakkal báronyszéken ülő s egymás hegyén-hátán Bécsbe futkározó, Bécsből visszatérő árva magyarok?

SZOLGÁT KERES.

Tolonégas a Petőfi-utczában.

Budapestről írják:

Egyik Petőfi-utcai boltosnak szolgára volt szüksége. Primitív ember lehetett a boltos, még csak annyira se volt benne a modern üzleti életben, hogy egy apróhirdetést tett volna közre. És azonfelül szegény is lehetett a boltos, mert még egy lemez, közvetítőhöz sem fordult. Azt is meg akarta takarítani. Mindössze annyit tett, hogy minap késő este üzletzárás után egy cédulát ragasztott ki a boltajtóra és a cédulára ráírta, hogy: „Egy szolga kerestetik.” Három kis szó egy piszkos papírlapon, az is eldugva a pesti ghetto egyik szűk utcájában, az éjszaka sötétjében. Nyomorult kis állást hirdettek, azt is eldugva, lopva, rejtve, ma, amikor a reklám már csak ágyulövésnyi hangosságú ordítással ér valamit. Szomorú kis cédula, ugy-e?

De a kis piszok, a maszatos cédula mégis győzött. Csak egy éjszaka ragadozott a bolt ajtaján, mégis volt anyni ereje, hogy reggelre körülbelül száz ember esdősítsen az üzlet elé. Száz körül voltak, akik jelentkeztek a nyomorult kis állásért, amit még csak nem is hirdettek és amiről maga a rossz cédula árulta el, hogy nem valami fényes existenciára lesz. Pályázat volt egy éh-berre és mégis borzasztó sikoltások, verekedések, káromkodások, rugdalózkodások mentek végbe a Petőfi-utczában, a hol a boltos — aki e perczben ott nagyobb hatalom volt Bleichrödernél és a Crédit Lyonnais vezérigazgatójánál — még nem nyitott fel. Addig is folyt a borzasztó esata. A nyomor küzdött a nyomor ellen, hol őszinte bestialitással ütlegetve, hol a legmelyebb foku megalázódással. Egymást kunyorálták a páriák páriái, hogy engedjék át az állást és hivatkoztak családra, egy heti éhezésre, beteg gyermekekre, jrgalomra, istenre és a nyomorúságnak minden koldus-argumentumára.

És végre jött a kicsiny boltos. A nagyur, a trust-elnök, a mikádó, a dalai lánca. Tegnap este még mint küzdő kiskereskedő zárta be a boltot és ma reggelre, amikor kezében a kulccsal megjelent, hatalma úgy megnövekedett, mint az ezeregyéjszaka kalandos dervisé. Éppen száz család sorsa függött tőle, kenyér vagy éhhalál, fűtött szoba vagy börtön, meleg ebéd vagy halálugrás a Dunába. Nem lett volna csodálatos, ha a kis boltos, a nagyur, czézár-mániába esik, Dzsingisz-kánnak képzelet magát és vért ont, vagy proklamációt intéz népéhez. És valóban nagyon nagy szerénységű ember lehetett ez a czézári hatalmu kiskereskedő, vagy nagyon ostoba ember, hogy nem ébredt hatalma tudatára, nem értékelte magát eléggé. Borzasztó hidegvérrel tesz tanuságot, hogy a világnak ez egyik leghatalmasabb embere [hatalmas, mert egy emberi munkálatni tud] szerényen a sarki rendőrhöz esozogott és attól kért segítséget. Sokkal kisebb emberek, német fejedelmek, ilyenkor lovaseszredekét parancsoltak volna ki, de a Petőfi-utcai élet-halál ura alázatosan megkérte a rendőrt, csináljon rendet és azután nyitotta ki a boltját, azzal a nyilatkozattal küldve el a kenyér-kezdőre kiszolgáltató tömeget, hogy már fogadott szolgát. Lehet, hogy igaz volt, lehet, hogy csak így akart megszabadulni a kenyeretlenségtől. Nem tudjuk, igazat mondott-e a boltos, vagy mint a miniszterek, kegyes hazugsággal vágta ki magát egy rettentő és megoldhatatlan probléma előtt, de még így is biztos, hogy nagy hidegvérrel és a világ urai által követni való önmérséklettel járt el az egész rettenetes válság alatt ez a hatalmas szegény ember.

Mindez így történt, ahogy irtuk és talán frivolitás is volna e darab gazdaságtörténethez kommentárt fűzni. Ki nem látja ebből maga is a „Verelendungs-Theorie” rettenetes megalósnaságát. Soha tudományos tétel ily véres szomoruan nem igazolódott, mint a hogy az elnyomordási elmélet ma a Petőfi-utczában. Mily borzasztó lehet a munkanélküliség, ha a piciny tőke, ha a Petőfi-utcai bolt is már ilyen hatalommá válhatott. Mily nagy világválságnak kell lennie, ha már a kicsiny

budapesti piacon is ekkora arányu lett a munkanélküliség, ami pedig rendszeren csak nagy töké összeomlását, nagy spekulációk balsikerét szokta követni.

Itt nálunk azonban se világtökek, se világspekulációk nem voltak. Ez a város csak kicsiny tükre a világ nagy gazdasági válságai által okozott nyomornak. És milyen nagy lehet ez a válság, ez a nyomor, ha már nem is a Külső Váci-uti nagy gyárak, de a Petőfi-utcai bolt előtt jelentkezik, ha már nem a nagy világpiacon, hanem a kicsiny ghettkba vonul a nép kenyeret kéri.

Segítségéről persze szó sem lehet. Ki segíthet, ha a Petőfi-utcai boltos is tehetetlennek bizonyult. Ki tud ma munkát adni, kenyeret? Erre a pauperizmura nincs gyógyszer, itt egyes ember nem segíthet, csak egy új nagy gazdasági lendület. De addig is mi történik. Tizezrek fognak elhullani a leggyilkosabb harcmezőn, a munkanélküliségén. El fognak pusztulni biztatás nélkül és segély nélkül és nem is lehet másként, mert ennyi nyomorom nem segíthet se ember, se társadalom. Messinán lehet segíteni. A természet katasztrófái gyerekjáték ahhoz a rettenetes katasztrófához, amit az emberek rossz gazdálkodási és termelési módja okozott. És a legborzasztóbb a munkanélküliségnek ez a nagy halálharezca, amely az őszön tizezereket söpört el Londonban, névtelen sírgödörbe és amelyek minap reggel megremegetett egy a világgazdaságtól elzárt szigetet, a Petőfi-utcai ghettt.

UJSÁGÍRÓ ÉS RABLÓVEZÉR.

A rablók királya elhagyja hazáját.

Oroszországban mostanság vigan garázdálkodnak a rablók, miután mesterségük jövedelmező és éppenséggel nem veszélyes. Az orosz rablók „királya” most Savitzky, aki már hosszú ideje garázdálkodik a csernigovi kormányzóságban s Rinaldo Rinaldini szerepében tetszeleg magának. Utóbb azonban rosszul ment az üzlet s ezért Savitzky elhatározta, hogy elhagyja a tartományt. Mielőtt elutazott volna, a következő levelet írta legnagyobb ellenségének, a tartományi kormányzóknak: „Van szerencsem Exzellenziáddal közölni, hogy a tartományból pár hónappal eltávozom; egy ideig nyugta lesz tőlem, mert a külföldre utazom.”

A haramiavezért elutazása előtt meginterjúvolta egy újságíró, akit azonban Savitzky kémnek nézett s épp ezért bizalmatlanul és mogorván fogadott. Savitzky az újságíró egy fához köttette, majd elhívta tíz emberét, akik lövésre emelt fegyverrel álltak meg az újságíró előtt. Ez könyörgésre fogta a dolgot és könnyek között kért kegyelmet a lelketlen Savitzkytól, aki hirtelen így szólt: — Ha valóban újságíró vagy, akkor verset is írtál. Szavaj el azonnal néhányat.

Az újságíró szaválni kezdett. — Jól van, — szólt erre a rabló — most hát írdjál rólam azonnal egy szép, megható verset, de szaporán írd, mert sietünk!

Az újságíró rövidesen elkészült a költeményvel, amely szerencsére na-

gyon megtetszett a haramiavezérnek. Ezután megtörténhetett az interjú. A rabló a hozzántézett kérdésekre azt felelte, hogy elutazik a tartományból, mert már rosszul megy a sora. Egyébként a csernigovi rendőrség nagyon ostoba s nem valami nagy öröm vele harcolni.

— Most a külföldre megyek, hogy kissé kipihenjem fáradalmimat — fejezte be szavait — s ha ráumtam életmódomra, kegyelmet fogok kérni s a rendőrség szolgálatába álllok, aztán majd megmutatom, hogy mit tudok. Az asszonyok rajonganak Savitzkyért, aki bucsuzásképpen busan mondtá, a hírlapíróknak: — A asszonyok már sok nagy ember-vesztét okozták!

Szabadalmak.

Table listing various patents and trademarks with names like H. C. EVERET & CO., Wm. S. Turner, Jno. Schwartz, etc.

Scranton Savings Bank advertisement. TÖKE: 100.000 dollár. FELESLEG: 500.000 dollár. 120 és 122 WYOMING AVENUE, SCRANTON, Pa.

CHROME, N. J. ÉS VIDÉKE advertisement. SZABÓ LAJOS postamester. EGYEDÜLI MAGYAR KÖZJEGYZŐJE. HAJÓ- ÉS VASUTI JEGYEK TÖRVÉNYES ÜGYNSÉGE.

PRÁGER JÓZSEF advertisement. Főiroda: 280 BROADWAY, NEW YORK. Fiókiroda: 238 E., 14-1K UTCZA, 11-1K emelet.

LIVIO FŐMAGY.

Irta: Pekár Gyula.

— Regény két kötetben. —

[Huszonötödik folytatás.]

Dobogó szíveikkel, gondolataik mint valami eszeveszett lavinában omlottak le a mélységbe, a... szerelem felé. De Livio hirtelen észbe kapott. Hohó, gondolja, csak nem szokik meg a lovam velem! — Andrééhez lépett, udvariasan, gyöngöden megcsókolta a kezét s így szólt:

— Már oly régen nem láttam, már majdnem egy éve...

Milyen a szemébe nézett. De aztán felnevetett s mintha valami veszedelmes kerül volna ki, a közönséges társalgási hangján beszélt tovább:

— Ah, báróné, az ember nem is hisz el, hogy asszony, — még leányosabbnak néz ki, mint azelőtt...

S aztán beszélni kezdtek mindenféle közönyös dologról... pedig megértették egymást. Mintegy közös megvezéssel darálták halomra a sok elcsépelet banalitást. Andréé oly hálás volt ezért Liviónak. Lassankint legalább magához tért...

— Hol van Dari? Sokat utazik most? — Szeret-e Andréé falun lenni? — Járna-e fel Pestre? — Vagy tán Bécsbe?

A szavak folytak Livio ajkairól. Hangjának méla, dallamos zenéje elszibbasztotta a szegény asszony érzékét.

— És hallom, Dari most sincs itthon?

Őt haladtak el a köpadok mellett, a meleg, kéjes esthomályban. A kis kőházak immár félig elmosódtak az égbeesővíz árnyakában. Elmentek már az ötdik mellett is és Andréének kínos vészlani napjai jutottak eszébe, észbenlő várakozása, vágyódása. És elgondolta: vajjon lehetséges-e, hogy e sok kínos szenvedések indoka, az ő rossz esilága, most leszállt álmaiból a földre és mellette jár?

Felnevetett az égre.

Tulnan a „határdomb”-ra már felmászott a kelő hold és tündéres, sápadt sugarai szinte lábujjhegyen szállták be a tájat. Egy pár szelid sugár halvány ragyogással tört darabokra a Livio olykor megcsörrenő kardján és halkan pengő sarkantyúin.

— És Andréé, maga úgy szereti a magányt?

Livio hangja oly csodálatosan csendgett, mintha annak a veszélyes ábrándokkal teli holdvilágnak a sugarai fonódnak volna körül. És Andréé hiába védekezett, az a hang oly végtelen messzire visszhangzott lelke mélyére, el egészen oda, ahol az érzelmeknek az élet mostohasága folytán elárult hurjai rejtezk. A legtöbbször már elszakadt, de egy hur szibbasztó zöngéssel remegett meg, Andréé reszketni kezdett.

Aztán elhaladtak a negyedik löcea mellett. Andréé ismét látta magát, hogy fut Szoborházyektól haza, hogy szabad le a lépcsőn, át a szalonon... s halkan felsóhajtott... Aztán megállt. Keble zihált és eltakarta a szemét.

— No, mi baj? — mormogá Livio gyöngöden. Karonfogta Andréét s úgy mentek tovább.

És elhaladtak a harmadik löcea mellett — Andréének a bái éjjel s az a bővös szánutazás jutott eszébe. Beáunyta a szemét: úgy tetszett, mintha ismét a szánban ültek s szélsébesen sikkoltak volna el a havas tájon... Érezte Livio karját a dereka körül: úgy áldozott s gondolat ellen, de nem tehetett róla, nem birt magával. Aztán tovább menve, elmentek a második köpadocska mellett is. Ez volt boldog, ébrenlő szerelmének jelképe... Andréé, mintha az emlékek óriási súlya esett volna le vállairól, nagyot lélegzett, megkönnyebbedett. Félretolta vállán a csipkekendőt. Ajkai remegtek, amint mondá:

— Úljunk le egy percre ide... Olyan szép az est.

„Ah, ha újra kezdhethénk az életet”, gondola szívdobogva. Leültek, a hold teli sugarai rájuk estek. Livio aranyujjaitas mentéje káprázatosan ragyogott. Nem tudtak volna egy szót sem szólni... Csak bizonyos idő múlva néztek egymás szemébe. Livio tekintete oly végtelen szomorú volt. Ugy érezte, hogy Lola látja s kacag rajta. Lépteket hallottak. Az inas jött a kastélyból s jelentette, hogy tálalva van.

Felkeltek, Andréé a Livio karjába kapaszkodott. Szíve úgy dobogott, hogy majd megszakadt.

— Mi van velem? — gondola, hol vagyok? Szentincezényé volnék? Dehogy vagyok, Schoenhoff Andréé, egy ábrándos, szerelmes kis leány... Álom, gonosz álom volt az egész élet...

Egy lavina indult meg a gondolataival... Istenem, mi lesz velem? kérde magától szinte kábultan. „Oh, hát mért oly bűn az, hogy én egy embert szeretek egész életemben?”

Az inas, ki lógó fehér keztücs kezeivel a hátuk mögött sétált, halkán odaszólt Andrééhez:

— Vendégek vannak, méltóságos asszonyom...

— Haha! te akarsz tőlem szabadulni?! Sohase fogsz tőlem szabadulni...

— Eh! — kiáltá egyszerre Livio felkaczgva s mint egy hajvivó rázta meg pompás termetét. Hevesen magához ölelte Andréét, a fülebe sugott:

— Szeretem magát...

Hanga kéjesen, szinte daczosan csegett; emberfeletti erővel igyekezett a Lola lelkét magáról lerázni. De Lola emléke nem tagított, oda furakodott közéje és Andréé közé s amint a Livio hatalmas melle pillanatra a remegő asszony pihegő kebléhez tapadt, mintha szétlőtte volna őket egymástól...

Livio visszarettent. Vére a fejébe szállott, mintegy kurjantásban elkáromkodta magát... A csárdás eszevesztetten zibongott a nyugodt, holdas éjben. De Rodakovszky nem volt az az ember, aki hagyja magát: egy örült toppantott lábával, mintha Lolát akarta volna agyontaposni... Aztán a vadzöllő sűrű árnyába ragadta Andréét, örült erővel ölelte magához. Majd feléje hajolt, eszevesztetten, mohón kereste a száját... Livio diadalittasan, a nyert esatától mámorosan tapasztotta ajkait az Andréé elhaló szájára, csókoltá véresen... Ujjongott... s aztán a banda elé ragadva párját, oly gyönyörűen járta el a csárdást végig, hogy még a cigányok is oldalba lökték egymást s úgy nézték.

Egyszerre a kadéprinca, ki mindig szőlőt tánczolt a cigányok előtt, mint a sebzett sakál ordított fel. A jukker asszony épp akkor ugrott számító ledésséggel egy férfi karjaiba... Sebaj, csak a fivére volt, — Suzanne az egész pusztán „hecező” kedvéért tette... A kis Monthlery herceg a gyönyörű sápadt holdra mutatott.

— No, mi az? — kérdik. — Lovagolni megyünk! — kiáltá a princa rekedten — eszevesztett jagdgaloppot fogunk a holdvilágnál csinálni... a primást és a klarinétost is felültejük.

Mindannyian kinéztek a balzsamos, meleg nyári éjbe, mely felett, mint egy engedékeny gardedám, virrasztott a sápadt hold.

— Üljen! Üljen! — hangzott... — Vadász, vadász, hol a vadász! — kiáltá a princa s leszádott az istállók felé...

— Hahó, hogy vagy, öreg? — Karthauzi lett belőlem, — morgá a kapitány szeretettel és némi gyöngédséggel nézve a gyékénybe pakolt üvegre... Suzanne, jer ide! — rikoltá Gróthynera, mint valami chansonne-tre. Új az ölembe!

Szörnyű jökedve lett a társaságnak. Vacsorához ültek... Livio Andréé mellett foglalt helyet s az egész vacsora alatt trefásan udvarolt neki, mintha valami egészen idegen és más Andréé lett volna s nem az a régi... De megértették egymást, egy-egy pillantás s érzék, hogy e jökedvük és könnyűvérű flirtjük mögött halálos komolysággal rejtőzik egy csoda nagy szerelem... Andréé a kábító lárna és poháresengés közepette olykor behunyta a szemét; zibbadtan érezte, mint valami lázas betegség tüneteit, hogy valamj rettenetes dolog fog vele történni. Karjai, kezei elernyedtek, alig bírta a poharat fogni — nem volt semmi akarata... gondolatai görgetegét egy szerette volna feltartani, a szeretett volna mindent higgadtan átgondolni... de sehogy se tudta.

Oldalán az uhlánus törhetlenül öntött egyre a poharába...

Egyszerre aztán mindannyian felugráltak. Vig cigányzso zendült meg a nagy szalon felől. A kadéprinca kitért az ebédő ajtaját s akkorát kurjantott, hogy a sarokban alvó papagály felriadt s negédes torokhangon kiáltott rá, hogy: „betyár!”

Ugy, ahogy voltak, mindenki csak átkarolta szomszédnőjét s félredobva térdéről az asztalkendőt, felkelt és tánczra perdült.

Eszevesztetten kezdtek mulatni. Bent meleg lett, hát kimentek a nagy verandára, mely olaszos izlésben volt, mint valami fecskéfészek, a kastély oldalába ragasztva. A cigányokat körbe ültették a körács párkányára s úgy tánczoltak tovább a holdfényben. A kapitány komikusan emelgette rozoga, vékony lábait a csárdásra. Egyszer szidta az inast.

— Ne ezt az üveget hozd ki, — azt, aki gyékényaplanban alszik...

A kadéprinca a jukker asszonynyal már valóságos kankánt tánczolt; a szép Suzanne olykor messziről szaladt neki tánczosának s kissé felszedve szoknyáját, egész egy riszálta azt, mint ahogy nászutazása alkalmával Párisban, a „Moulin Rouge”-ban látta...

Livio és Andréé csendesen és melán járták a csárdást, az egyik sarokban a vadzöllő félig eltakarta őket. A fiatal asszony feje szédült, önkénytelen a Livio karjára támasztá. Csak olykor találkoztak szeméik. Livio még mindig kétségbeesetten küzdött Lola emléke ellen, még mindig úgy érezte, hogy a démoni leány mögötte áll és kaczag rajta. Mintha csak azt sikoltotta volna egyre a fülebe:

— Haha! te akarsz tőlem szabadulni?! Sohase fogsz tőlem szabadulni...

— Eh! — kiáltá egyszerre Livio felkaczgva s mint egy hajvivó rázta meg pompás termetét. Hevesen magához ölelte Andréét, a fülebe sugott:

— Szeretem magát...

Hanga kéjesen, szinte daczosan csegett; emberfeletti erővel igyekezett a Lola lelkét magáról lerázni. De Lola emléke nem tagított, oda furakodott közéje és Andréé közé s amint a Livio hatalmas melle pillanatra a remegő asszony pihegő kebléhez tapadt, mintha szétlőtte volna őket egymástól...

Livio visszarettent. Vére a fejébe szállott, mintegy kurjantásban elkáromkodta magát... A csárdás eszevesztetten zibongott a nyugodt, holdas éjben. De Rodakovszky nem volt az az ember, aki hagyja magát: egy örült toppantott lábával, mintha Lolát akarta volna agyontaposni... Aztán a vadzöllő sűrű árnyába ragadta Andréét, örült erővel ölelte magához. Majd feléje hajolt, eszevesztetten, mohón kereste a száját... Livio diadalittasan, a nyert esatától mámorosan tapasztotta ajkait az Andréé elhaló szájára, csókoltá véresen... Ujjongott... s aztán a banda elé ragadva párját, oly gyönyörűen járta el a csárdást végig, hogy még a cigányok is oldalba lökték egymást s úgy nézték.

Egyszerre a kadéprinca, ki mindig szőlőt tánczolt a cigányok előtt, mint a sebzett sakál ordított fel. A jukker asszony épp akkor ugrott számító ledésséggel egy férfi karjaiba... Sebaj, csak a fivére volt, — Suzanne az egész pusztán „hecező” kedvéért tette... A kis Monthlery herceg a gyönyörű sápadt holdra mutatott.

— No, mi az? — kérdik. — Lovagolni megyünk! — kiáltá a princa rekedten — eszevesztett jagdgaloppot fogunk a holdvilágnál csinálni... a primást és a klarinétost is felültejük.

Mindannyian kinéztek a balzsamos, meleg nyári éjbe, mely felett, mint egy engedékeny gardedám, virrasztott a sápadt hold.

— Üljen! Üljen! — hangzott... — Vadász, vadász, hol a vadász! — kiáltá a princa s leszádott az istállók felé...

Tíz perc múlva készen álltak a lovak. A társaság, mint egy részeg álarozsbáli csoport, karonfogva rohant le a lépcsőn, ki az udvarra. Az inasok óvatosan hordták az urak után a boros poharakat. Mikor már majdnem egészen lent voltak, a mámoros kis princa hevíletében felkapta a magas róthy Suzanne s hősiesen akart vele kiszaladni, hogy mindjárt nyeregbe tegye. De a jukker asszony kissé nehéz volt neki, a kis princa lecsúszott a lépcsőre és azontul úgy gurultak le a „hall”-ba.

Andréé kábultan kapaszkodott a Livio karjába. Nem tudott immár semmire se gondolni, egész teste hosszában elszibbadt. Csak azt érezte, hogy a lavina eszevesztett örülettel kezd görögni a ködös, ismeretlen mélység felé...

És az összesarkantyuzott, álmos lovakkal, ijedt, nyugtalan galoppban indultak neki a tájnak, a holdfényben alvó, helylyel-közül erdős völgynek. Az éjszaka oly kéjesen meleg volt; az el-elűnő bokrok, melyek alatt szentjánosbogarak villogtak; oly bódító szerelmes illatot lehettek, mintha valami boldog álmodtak volna. A princa a Szentincezény pompás giráján elő duhajkodott s közbe kommandirozott, mintha egy brigád elején lovolgna. A Dari két agra, „Flic” és „Bee”, ott rohantak mellette, nyilván azt híven, hogy gazdájuk ül a lovon. Mögöttük suhant el mintegy meseszerűen megvilágított operett-árnyecskék, a társaság, a jukker-asszony, Olga, Jolán, kik mindannyian kitűnő lovasok voltak, — továbbá Taszi, a részeg uhlánus s legvégül a két cigány, hátukra kötött hangszerekkel s egy lovász, kinek a nyakába egy kis boroshordó volt akasztva...

Andréé és Livio kissé oldalt lovogtak a fák árnyában. Livio olykor megfogta a „Darling” kantárszárát, mert ijedős volt. Keze reszketett, mintha a hideg lette volna.

[Folytatása következik.]

RIZSAK JÁNOST ismeri az amerikai magyarság a LEGMEGBIZHATÓBB és LEGPONTOSABB pénzküldők és hajójegyárúsítók egyikének. Főirodák: Whartonban, Alphan, Franklin Furnace és South Bethlehem. Pénzület: 127SECOND STREET, PASSAIC, N. J. Kérjen árjegyzéket.

RIZSAK JÁNOS passiaci pénzküldő budapesti irodája VII., KIRÁLY-UTCA 103 szám alatt van. Irodavezető: RIZSAK MIHALY.

Pres.: Joseph Soisson. Cashier: E. R. Floto. THE YOUGH NATIONAL BANK of CONNELLSVILLE, Pa. Ez a nemzeti bank minden betét után 4 százalékos fizet. A connellsville-i és környékbeli magyarság figyelmébe ajánljuk.

RIZSAK JÁNOS, KÖZJEGYZŐ MAGYAR PÉNZKÜLDŐ és VÁLTÓINTÉZETE 127-2-ik UTCZA, PASSAIC, N. J. PÉNZT a legpontosabban és lehetőleg leggyorsabban küld az 6-hazába. Az összes hajtársulatok meghatalmazott képviselője. MINDENMÉRT közjegyzői okiratok szakszerűen kiállítanak és konzultációs hitelesítetnek. Jogi, katonai és telekkönyvi ügyekben pontosan járunk el. REAM BIZOTT ÜGYEKBEEN pontosan és lelkiismeretesen járunk el. AZ UTASOKAT SZEMÉLYESEN ELKISÉREM a hajóhoz. UTBAIGAZÍTÁST, felvilágosítást és tanácsot INGYEN adok. FŐIRODÁK: ALPHAN, N. J. WHARTON, N. J. FRANKLIN FURNACE, N. J. SOUTH BETHLEHEM, PA.

KNAUTH, NACHOD ÉS KÜHNE PÉNZTALVÁNYOK, HITELEVELEK A VILÁG MINDEN RÉSZÉBE ÖRÖKSÉGEKET ÉS KÖVETELÉSEKET PONTOSAN BEHAJTANAK 15 WILLIAM STREET - - NEW YORK.

MEGBIZHATÓ BANKÁROK.

E rovat alatt oly bankcégeket nevezünk meg, amelyekhez honfitársaink bátran fordulhatnak pénzküldés vagy pénzbetétek czéljából.

NEW YORK ÁLLAM.

KNAUTH, NACHOD és KÜHNE, 15 William street, New York.

KISS EMIL, 104 Second Ave., New York. Tíz év óta fennáll.

NEMETH JÁNOS, 457 Washington street, New York.

ROSETT MORITZ, 197 Stanton Street, New York. Alapítatott 1879-ben. Pénzküldések és hajójegyárúsítás. Főirodák: 145 Montgomery street, Jersey City, N. J., 447 State street, Perth Amboy, N. J., 22 N. Main street, Wilkesbarre, Pa., 1 Federal street, Youngstown, O.

SCHWABACH MAGYAR BANKHÁZA, 143-1 Avenue, a 74-ik utca közelében. Pénzküldéseket gyorsan és biztosan eszközöl. Hajójegyeket minden vonalra árusít. Közjegyzői okiratokat kiállít és hitelesített.

Bankárok, hajójegy- és vasuti, ügyvédi- és közjegyzői iroda. Kölcsonkönyvtár. FALCK A. ÉS TARSÁ, 115 West 125, New York.

Az összes hajóvonalak hivatalos ügynöke, pénzt legbiztosabban és leggyorsabban továbbít. Ingyenes jogtanácsot ad. Harmincz év óta fennáll.

PENNSYLVANIA ÁLLAM.

B. HENDLER, successor to A. HENDLER SON & Co., Cassandra.

Pénzküldemények Magyarországra és Európára bármely részébe olcsón, gyorsan és biztosan. Hajójegyek az összes vonalakon az 6-hazába sehol olcsóbban nem kaphatók.

FIRST NATIONAL BANK, Első Nemzeti Bank, Minersville. Alapítóke \$500,000.00, tartalékalap és szét nem osztott nyeresemény \$75,000.00. Elnök Charles R. Kear, pénztáros Harry F. Potter.

RÓTH JÓZSEF és FIAI, a Monongahela-völgynek legrégibb bankháza, saját épületében, ötödik Ave. és Locust st. sarkán, McKeesport.

Pénzküldés az 6-hazába gyorsan, pontosan s legolcsóbb árfolyam mellett. Hajójegyeladás az összes vonalakra a legalacsonyabb árral megtett. Közjegyzői okiratokat szakszerűen kiállítanak és a konzultációs hitelesítést beszerzik. Czim: Jos. Roth and Sons.

HUNGARIAN AMERICAN SAVINGS & TRUST CO. Duquesne Magyar Amerikai Takarékos és Hitteltársulat, Duquesne. Alapítóke és fölösleg 175,000.00 dollár. Pennsylvania állam legerősebb bankháza egyik a s az egyedüli magyar államilag ellenőrzött magyar bank Amerikában. Igazgatói és részvényesek magyarok. Fizet két százalékos csekkszámára, 4 százalékos betét-számára. Pénzküldés, hajójegyeladás és közjegyzői iroda.

KLEIN JAKAB, magyar bank és váltóüzlete, 1340 Penn Avenue, Pittsburg. Megbízható pénzküldő és hajójegyeladók. Kiállít közjegyzői okiratokat és elvállalja hasznúgyeknek ellintézését.

KAIL G. ÁRPAD, Uniontown, Pa. Amerikai és hazai ügyek ellintézése. Közjegyzői hitelesítés. Pontos pénzküldés.

FIRST NATIONAL BANK, Első Nemzeti Bank, Leechburg. Összes tőke \$450,000.00. Bankbetéket elfogad. Pénzküldő és hajójegyiroda.

SCRANTON SAVINGS BANK, Scranton, 120-122 Wyoming Ave. Tőke 100,000 dollár. Főlöszleg 500,000 dollár. Északkelet-Pennsylvania legregibb takarékpénztára.

OHIO ÁLLAM. PAPP MIKLÓS, 3929 Lorain Ave., Cleveland, O. Államilag engedélyezett hajójegy, pénzküldés és közjegyzői iroda.

PERCELT LAJOS, 532-534 Pearl street, Cleveland.

WISCONSIN ÁLLAM. MERCHANTS AND SAVINGS BANK, Kereskedelmi és Takarékbank, Kenosha. Wisconsin állam felügyelete alatt. H. B. Robinson elnök. Tőke \$25,000. Elad hajójegyket minden vonalra. Pénzeket elküld a világ bármely részébe. Takarékbetéteket elfogad.

NEW JERSEY ÁLLAM. RIZSAK JÁNOS, 128 Second street, Passaic. Pénzküldés és hajójegyek. Bármilyen okiratokat elkészít.

JOSEPH MAJOR MYERS, Phillipsburg és Alpha. Pénzküldés, hajójegyiroda és közjegyzői hivatal.

WARADY LAJOS, 449 S. Broad St., Trenton. Pénzküldés és hajójegyüzlete. Házak, telkek vétele és eladása.

HUNFALVY HUGÓ Hites ügyvéd és jogtanácsos, — közjegyzői hivatal. — Iroda a főpostával szemben. 231 BROADWAY New York City.

Dr. Wm. Julian FOGVOROS 186 S. BROAD STREET, TRENTON, N. J.

Található délelőtt 9 órától este 8 óráig. Forduljon bizalommal dr. Julianhoz. Gondos fogmunkáért jótállást vállal. Interstate Phone: 1024.

A MÉLYSÉGBŐL.

Ez a történet Amerikában kezdődik s részben egy üres vasúti kocsi...

A pálinka egészen kibékítette a házasteleket. A négy apróság hamarosan elfogadta apának Mister Asztalost...

Asztalosné végre is megtudta a dolgot, de nem csapott lármát, sőt szemrehányást sem tett a férjének...

A napokban megszokott Mariska a kassai menhelyről, mert nem bírta elviselni...

Egy Behn Helén nevű leánytól a törvényszék elnöke a fogság részletei felől kérdezősködött...

A történet most a kassai ügyészség előtt fekszik. Mariska tragédiájáról tudomást szerzett a Gyermekvédő Liga...

Mariskát felvilágosították, hogy egyelőre nincs szó a férjhezmenetelről...

KÜLÖNÖS BÜNPER.

Egy egészen különös fajtájú, szenzációs bűnpert tárgyalt a napokban Németországban az itzheoi törvényszék...

Kislányom borzasztóan megváltozott az intézetben; 1908. márciusában rettenetes állapotban, beteg és rongyosan került haza...

Kruse asszony, akinek leánya az intézetben halt meg, többek közt így vallott:

Gyermekem az intézetben tudóbban esett; már tizenégy napig fektett súlyos betegen, anélkül, hogy értesítettek volna...

E vallomásokból kitűnik, hogy a beteg leányt társnőihöz hasonlóan förtelmesen kínzták, sőt még eke elé is fogták...

A törvényszék különben Colandert kilenczhet hónapos börtönrre ítélte, nejét azonban felmentette...

Képviselőink.

- A „Bevándorló” számára a következő urak vehetnek fel előzetési és hirdetői díjakat: MUZSLAY JÓZSEF ur Pittsburgban...

Kérjük a magyarságot, hogy másnak ne fizessenek, s hogy ezektől az uraktól is kérjük a nevünkkel és pecsétünkkel ellátott meghatalmazást.

KIS HIRDETÉSEK. Minden kis hirdetés TIZ szög — 25 cent. Minden további szó 2 cent. Kis hirdetések előre fizetendők.

EGYHAZI ÉRTESÍTÉS. A new yorki 14-ik utca és 2-ik Avenue sarkán levő ref. egyház lelkesze...

MAGYAR EV. REFORMATUS P. EGYHAZ New Brunswick, N. J. Templom: Easton Avenue és Hamilton Street sarkán...

UNIONTOWN, PA. ÉS KÖRNYÉKI MAGYAR EVANGELIKUS REFORMATUS EGYHAZ: Lelkipásztor: SZEKELY SÁNDOR.

BIZTOS JÖVEDELEM. Aki szép keresetre, biztos jövedelemre akar szert tenni, forduljon azonnal a Saddle River Land Co. nevű társulathoz...

The Friedman Print 215 BOWERY — NEW YORK. Elvállalja alapszabályok s mindennemű nyomtatványok elkészítését.

UTCAI SZOBA, butorozott, gőzfűtéses a felsővárosban heti három dollárért kiadó.

Dr. Grünberg Géza 63 SECOND AVE., NEW YORK, a 4-ik utca közelében. Magyar orvos. Gyógyít mindenféle gyógyítható betegséget...

PÁLYAZAT. A new brunswicki magyar ref. egyház pályázat hirtet kántorantitól állásra.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

BARNA GYÖRGY, Flint. Amit ön a hazai viszonyokról ír, az utolsó betűig igaz. Azok az állapotok szaporítják az amerikai magyarok számát...

MÉSZÁROS-TESTVÉREK, Allentown. A reklamált karácsonyi számot kétszer is elküldtük.

JUHÁSZ JÓZSEF, New Brunswick. A megrendelt számokat mi annak idején pontosan elküldtük.

KOVÁTS LAJOS, New York. Januárius 27-éről keltezett levelét valami tévedés folytán még csak ma vettük kézhez.

ZNAMENAK GYULA, Pittsburg. „Az ember tragédiája”-t, melynek ára 1 dollár, megrendelheti a fordítónál.

LOVÁSZ ISTVÁN, Granite City. Amint lapunk mai számából látja, felhasználjuk Szives vesszük máskor is tudósításait...

RIZSÁK JÁNOST ismeri az amerikai magyarság a LEGMEGBIZHATÓBB és LEGPONTOSABB pénzküldők és hajójegytűsítők egyikének.

Joseph Major Myers pénzküldő irodái. Főiroda: PHILLIPSBURG, N. J. Pénzküldő: ALPHA, N. J.

FORDÍTÁS. Ugy törvényes iratok, mint bizonyítványok és magánlevelek magyarra, angolra, vagy németre fordítva...

A NAP. A magyar nyelvű napilap. Felelős szerkesztője: Braun Sándor. Politikai főmunkatársai: Brásy Sándor, Lengyel Zoltán és dr. Kálmán Antal.

Ha nem beszél angolul és ha akarja tudni, akkor küldje be a nevét és pontos címét Mandel Ernőnek.

MAGYAROK! HONFITÁRSOK! Ha azt akarjátok, hogy pénzetek TIZ nap alatt az óházába érjen, vagy ha a legjobb hajókra a legolcsóbb áron akartok hajójegyet vásárolni...

AMERIKAI MAGYAR SZÖVETSÉG. ALAKULT 1906. FEBRUAR 27-ÉN, CLEVELAND, OHIO. A Szövetség célja: Az Amerikában élő magyarok testületi összetartása...

Old Vienna Restaurant Co. 115 LENOX AVENUE, NEW YORK. URBACH S. elnök, RUDNER S. manager.

AKI ANGOLUL TUD, BOLDOG JÖVŐT ALAPÍTHAT MAGANAK AMERIKÁBAN. KI NE RENDELNE MEG TEHÁT AZ Angol-Magyar Tanító és Iskolája. EGY DOLLÁRRA. A számos megrendelő hírlapilag nyilvánította a hálóját...

KISHIRDETÉSEKET elfogad a „Bevándorló” minden úgynöke és a kiadóhivatal: 27 East 13 street, New York.

MAGYAR JOGVÉDŐ EGYESÜLET betegsegélyező osztályal. (HUNGARIAN PROTECTIVE SOCIETY) Pittsburg, Pa.

Elnök: Ohegyi János, t. elnök Király R. József, alelnök Henyeli Béla, pénztárnok Horváth János...

THE STAR BOOK BINDING CO. Aisóvárosi üzlet: 153 East 4 street NEW YORK.

RANKINI I. M. MÜK. ÉS ÖNK. KÖR. Alakult 1907. január hó 8-án. Gyűléseit tartja minden első vasárnapon...

18 éve fennálló banküzlet PEARL JÓZSEF, bankháza FŐSZÉKLET: 319 East 3rd Street. FÜKÖZLET: 801 E. 3rd St., Oak Co. SOUTH BETHLEHEM, PA.

Old Vienna Restaurant Co. 115 LENOX AVENUE, NEW YORK. URBACH S. elnök, RUDNER S. manager.

AKI ANGOLUL TUD, BOLDOG JÖVŐT ALAPÍTHAT MAGANAK AMERIKÁBAN. KI NE RENDELNE MEG TEHÁT AZ Angol-Magyar Tanító és Iskolája.

ISIDOR BRAUN 2554 East 43rd Street, Cleveland, O. E CZÍMEN LÉTEZŐ ISKOLÁBAN TANULÓK NAPONTA FELVÉTELEK.

MEGJE VI. Évf.

Our The k Sagaci New b

A mai minden fog elha szívek név.

Ö volt sült Álla Nagy vo ket, lelk szálával és polití latán fá felszabodlata a nyezőne mar fejl vo Union ga köré kai vona Unio m figyelmé tetlen, a nek egy melyvel lással fel lélek elv választó vér folyt ban, de had szab Unio és generáció szült és nak. K akik az gott job mazzák kat vita nem-e jé ban az ló görnyed ma is a legyőzni háborúja

Hogy jában v lyeket l nak a f a régebb aránt el ellenőriz mény, a lomnak den irat kad. l szellem hől az e táplálko erőssé, h tét esin

Ha l azoknak segítségé sággá v azzal szó pészölő vezető es vörös fo lésének, fázisán.

Lineo város n talmat a lem, am nelem e ágazott fojtotta a civiliz mer, de szakána valaki k tainak k az egys ezt a kl